

Rose

Walk on Water

워크 온 워터

Special Side Story

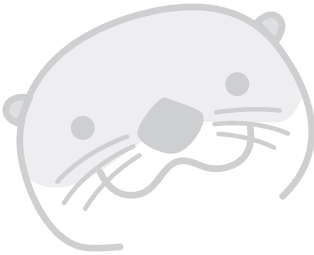
Jangmokdan

장목단

เขียน

haegi

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“ผมก็เอาหนังสือมาครับ กะว่าจะเอาไว้อ่านตอนเราตั้งเต็นท์...”

“โรบินสัน ครูโซ?”

“เคยอ่านแล้วเหรอครับ”

“นอกจากเรื่องนั้นก็ยังมีหนังสืออีกตั้งเยอะแยะ

คุณเอาแต่เลือกเล่มที่เหมือนหนังสือแนะนำให้ลูกเสืออ่านเลย”

- Jangmokdan

หนังสือคุณภาพ
โดยอบรบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณสามารถอ่าน *Walk on Water* จนถึงเล่ม 4 แล้วยังรู้สึกไม่เต็มอิ่มกับความสัมพันธ์ระหว่างแม็คควีนกับเอ็ด ใน *Walk on Water Special Side Story* เล่มนี้ คุณจะได้เห็นถึงความผูกพันกับความรู้สึกที่ทั้งคู่มีให้กันและกันอีกครั้ง

ดังที่เคยมีใครสักคนบอกเอาไว้ หากอยากรู้ว่าความรักของเรานั้นเข้ากันได้ดีแค่ไหน ให้ออกเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยกัน เหมือนแม็คควีนกับเอ็ดที่วางแผนเดินทางท่องเที่ยวโดยรถบ้านข้ามภาคตะวันตกของอเมริกาเป็นเวลาสามเดือน การต้องอยู่ด้วยกันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงในรถบ้านที่มีขนาดเล็กไม่ใหญ่โตนัก จะทำให้พวกเขาพิสูจน์ความรักที่มีต่อกันได้มากขึ้นแค่ไหน เปิดหน้าต่างไปแล้วออกเดินทางไปพร้อมกับพวกเขากันเลย

Rose

Trigger Warning: 25+ ผู้อ่านควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บี้บั่นกดดัน)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย)

Depression (ภาวะซึมเศร้า) Explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย)

Gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)

Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)

Questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย)

Rape/Non-con/Dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)

Unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

I. โคโลราโด

Le Papillon

“อะไรวะ ถ่ายอะไรอยู่”

ใบหน้าของเซซิลโพล์เข้ามาในกล้องขณะที่กำลังบันทึกภาพอยู่ เมื่อเห็นว่าโฟกัสซึ่งเดิมจับอยู่ที่เอ็ดเปลี่ยนไปหาเซซิลแทน แม็คควีนก็คิดในใจว่ากล้องตัวใหม่ที่เขาซื้อมาใช้งานได้ดีทีเดียว

“ชีวิตประจำวัน”

คำตอบของแม็คควีนทำให้เซซิลรีบขยับออกไปนอกกล้อง

“ชีวิตประจำวัน... วลีอะนะเธอ”

“วลีอะ? รู้จักคำแบบนั้นด้วยหรือไง”

เซซิลแค้นหัวเราะออกมาเหมือนเป็นเรื่องน่าขัน

“อะไรกัน สมัยนี้มีใครไม่รู้จักคำนั้นบ้าง”

ไม่รู้ว่เซซิลผู้นำรักน่าเอ็นดูหายไปไหนแล้ว เพราะบัดนี้เหลือเพียงเด็กน้อยแก่แดดที่ชอบทำนิสัยเย่อหยิ่งใส่ทุกเรื่องเหมือนกับไรอันเท่านั้น ได้ยินคำตอบแล้วแม็คควีนก็หันไปมองเอ็ดด้วยสีหน้าตกตะลึง

“ได้ยินใช่ไหมครับ เอะ เธอเป็นลูกสาวไรอันจริง ๆ ด้วย”

เอ็ดพยักหน้าตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร ขณะที่เซซิลใช้ส้อมจิ้มถั่วลูกไก่แล้วพูดต่อ

“หนูก็ต้องเป็นลูกของพ่ออยู่แล้วสิ”

ไรอันเดินเข้ามาใกล้พวกเขาแล้วเข้าร่วมวงสนทนาด้วย

“ถึงจะเป็นลูกสาวของฉันก็เถอะนะ แต่เวลาทำตัวแบบนี้น่ารักซะมัดเลย ว่าไหม”

แม่คควีนยกไหล่ให้กับคำพูดไร้สาระของอีกฝ่าย เป็นท่าทางที่แฝงความหมายว่า ‘เอาเถอะ แล้วฉันจะพูดอะไรได้ล่ะ’ ไรอันสอดสายสายตามองตุ๊กตอลูกที่แม่คควีนถืออยู่อย่างระมัดระวังแล้วถามขึ้น

“ถ่ายวิดีโอทำไม ถ่ายแล้วจะเอาไปลงที่ไหนนั่นแหละ”

“เปล่า จะเก็บไว้เป็นที่ระลึกในโอกาสที่ได้ไปเที่ยวนะ”

ทั้งคู่สบตากัน แม่คควีนหงุดหงิดที่อีกฝ่ายนี้กระแวงว่าเขาจะเอาชีวิตส่วนตัวของเอ็ดกับเซซิลไปเปิดเผย ไรอันอ่านความหงุดหงิดอันไร้เสียงของเขาออก จึงกลอกตาแล้วหันไปมองกระเป๋าดูเส้นทางของเอ็ดที่ทางอยู่กลางห้องนั่งเล่นอันคับแคบ ก่อนจะทำปากย่น

“พวกนายเก็บสัมภาระเสร็จแล้วหรือ”

“ครับ ที่นี้ก็เหลือแค่เอ็มพาทัวเดียวแล้ว”

แม่คควีนเบนกล้องไปหาเจ้าของเสียงพูดนั้น เอ็ดซึ่งเข้าเฟือกที่แขนขวากำลังพยายามใช้มือซ้ายที่เป็นอิสระปิดกระเป๋าดูเส้นทางสีเงินราคาแพงใบนี้เป็นของขวัญที่แม่คควีนซื้อให้เนื่องจากเอ็ดต้องไปทำงานนอกสถานที่บ่อยครั้ง มันทั้งแข็งแรงและมีระบบล็อกซับซ้อนจนดูเป็นไปได้เลยที่จะใช้มือเดียวปิด แต่สุดท้ายเขาก็ปิดกระเป๋าสสำเร็จอย่างทุลักทุเลด้วยความช่วยเหลือจากเซซิล เอ็ดหันซ้ายหันขวาเพื่อมองหาเอ็มพา

ทว่าเอ็มพาหายไปซ่อนตัวที่ไหนไม่รู้ มันไม่ยอมออกมาให้เห็นครู่ใหญ่แล้ว เป็นเพราะเอ็ดดันหยิบกระเป๋าสสำหรับสัตว์เลื้อยที่มักจะใช้ใส่มันไปโรงพยาบาลประจำออกมาวางไว้ก่อน เจ้าเหมียวที่หูตาวัวและขีกล้วยจึงชิงหนีไปหลบซ่อนตัวไม่ให้เห็น

“อยู่ไหนนะ เอ็มพา มาเร็ว ไปกันเถอะ”

เอ็ดร้องเรียกเอ็มพาดูด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่แมวที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมานานย่อมไม่ถูกเสียงนุ่มนั้นหลอกเอาง่ายๆ เอ็ดลุกจากที่แล้วไปคุกเข่าอยู่หน้าโซฟา ก่อนจะเลิกผ้าคลุมดูข้างใต้ เอ็มพากำลังขดตัวอยู่ในมุมพรางเสียงอุ้งเท้าหน้าของตัวเองไปด้วย

“มาหลบอีกทำไมเนี่ย ไม่อยากออกไปข้างนอกเหรอ”

“ก็ต้องไม่อยากอยู่แล้วสิ”

ไรอันที่โผล่มาอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ยื่นมือมาคว้าตัวเอ็มพาออกจากมุม จากนั้นก็อุ้มเจ้าแมวที่ยอมถูกลากออกมาแต่โดยดีไว้ในอ้อมแขน ใช้นิ้วโป้งลูบสันจมูกของมันพร้อมกับพูด

“เอ็มพอยากอยู่บ้านต่างหาก ใช่ไหม”

เอ็มพาแสดงท่าทีรำคาญการสัมผัสจากคนและสัตว์ กระนั้นไรอันก็ไม่ยอมแพ้และเคาะสันจมูกของมันอย่างเบามือ

“ตอนอยู่ด้วยกันก็รำคาญ แต่พอต้องปล่อยไปก็รู้สึกใจหวิวๆ เหมือนกันแฮะ ทั้งมันไว้ที่นี้เถอะ”

“ไม่ละครับ”

“ฉันเลี้ยงมันดินะ ไม่เชื่อใจกันเหรอ”

“ไม่ใช่แบบนั้นครับ ผมก็แค่...อยากพามันไปเที่ยวด้วยกันนะ”

เอ็มมองเอ็มพาที่สงบนิ่งอยู่ในอ้อมกอดของไรอัน เดิมทีมันเป็นแมวที่ไม่ค่อยมีเนื้อหนังหนัก แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าอ้วนขึ้นตามอายุ หากทำเจ้าแมวแก่ตัวนี้ที่ดูน่ารักเฉพาะในสายตาเขาหายตอนไปเดินทางท่องเที่ยวจะเป็นอย่างไรนะ

แม้ว่าเอ็มจะครุ่นคิดอย่างหนักจนถึงวินาทีสุดท้ายเรื่องการพาแมวไปเที่ยว แต่เขาก็ตัดสินใจแน่วแน่ เพราะนอกจากคนรักที่เขารักมากจนหมดหัวใจแล้ว เขาก็อยากจะอยู่กับแมวแก่ของตัวเองบนเส้นทางของการเดินทางอันเหนื่อยยากด้วย

“จะกลับมาตอนฤดูใบไม้ผลิใช่ไหม”

เซซิลถือกระเป๋าใส่เอ็มพามาให้ถึงประตูทางเข้าพาร์ตเมนต์แล้วถาม
“อืม”

“หนูจะทำเครื่องหมายที่ปฏิทินแล้วก็รอเลย”

“ตกลง”

“ไปเที่ยวแล้วห้ามลืมหนูนะ ต้องโทร.มาทุกคืนด้วย”

“อืม”

ไรอันรับกระเป๋าสีเสื้อจากเซซิลแล้วยกไปวางไว้บนเบาะหลังของรถยนต์อย่างเรียบร้อย

“ถ้าถึงแล้วก็โทร.มาบอกด้วย อย่าลืมล่ะ”

“ครับ”

เซซิลยื่นคีย์รถเข้ามาทางหน้าต่าง

“ต้องดูแลเอ็มพดีๆ อย่าให้มันป่วยนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

เอ็ดตอบ

“นายก็ดูแลตัวเองด้วย อย่าเจ็บตัวไปมากกว่านี้ตอนเที่ยวล่ะ”

ไรอันยื่นมือทั้งสองข้างเข้ามาจับคีย์รถของลูกสาวที่โผล่เข้ามาในรถออกไป ก่อนจะพูดขึ้นพลางมองไปที่แขนของเอ็ด แม็คควีนซึ่งกำลังนั่งรอให้การบอกกล่าวสิ้นสุดอยู่บนเบาะคนขับเอ่ยล้อเลียนการบอกกล่าวของคนทั้งสามที่ไม่มีวี่แววว่าจะจบลงสักที

“ใครมาเห็นเข้าคงคิดว่าจะเดินทางไปดวงจันทร์”

เซซิลกับไรอันปรายตามองแม็คควีนอย่างไม่พอใจ เอ็ดหลุดหัวเราะด้วยความกระตือรือร้น ก่อนจะลูบตักจมูกของเซซิลอย่างอ่อนโยนแล้วหันไปพูดกับไรอัน

“เดี๋ยวจะสาย เราต้องไปจริงๆ แล้วครับ”

“เดินทางดีๆ”

“ไปดีๆ นะ!”

“ไปล่ะ!”

แม็คควีนออกรถทันทีราวกับรออยู่ว่าเมื่อไหร่คำรำลาของพวกเขาจะจบลงสักที แล้วก็หันไปมองเอ็ด เอ็ดกำลังมองภาพทั้งสองคนที่ห่างไกลออกไปจากกระจกข้าง พวกเขาช่างเหมือนครอบครัวที่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นเสียเหลือเกิน

แล้วจู่ๆ เอ็ดก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“จะไม่ใช่ไรโซ่ไหมครับ”

“เรื่องอะไรเธอ”

หมายถึงเรื่องที่เซซิลกับไรอันต้องใช้ชีวิตโดยไม่มีคุณนะหรือ บางครั้งความหวังของเอ็ดที่มีต่อสองคนนั้นก็ทำให้แม็คควีนรู้สึกสับสนในใจ แม้จะไม่อยากทำตัวเป็นคนคิดมาก แต่นอกจากที่คอยเกรงใจความสัมพันธ์ของคนเหล่านั้นและเอาแต่ครุ่นคิดถึงมัน บางครั้งเขายังไปถึงขั้นหึงหวงเอ็ดอีกด้วย

“เอ็มพานะครับ มันจะไปเกี่ยวกับพวกเราได้ไหม”

เอ็ดพูดขึ้นโดยไม่ทันสังเกตว่าสีหน้าของคนข้างๆ โอนอ่อนลงหลังจากเจ้าตัวรู้ว่าตัวเองเข้าใจผิดไป เขาหันไปข้างหลังแล้วพูดกับแมวที่ขดตัวอยู่ในมุมหนึ่งของกระเป๋

“เอ็มพา ทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ”

“ดูเหมือนจะกลัวเลยนะ”

เอ็ดถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา

“คงไม่ใช่ว่าเราพามาด้วยแล้วทำให้มันลำบากหรือไม่ใช่ไหมครับ”

แม้เอ็ดทำหน้าที่เหมือนคิดจะหยิบยกเอาเหตุผลที่ไม่ควรพาแมวมาเที่ยวด้วยออกมาพูด แต่แม็คควีนกลับรู้สึกว่ต่อให้มีเหตุผลเป็นร้อยเป็นพัน เอ็ดก็อยากพาแมวมามาด้วยให้ได้อยู่ดี

ดังนั้นหากแม็คควีนพูดถึงเหตุผลเพียงแค่ข้อเดียวที่เขาคิดว่าควรพาแมวแก่มาท่องเที่ยวในเส้นทางยากลำบากด้วย คนรักของเขาก็คงใช้เหตุผลนั้นในการเอาชนะความวิตกกังวลได้อย่างแน่นอน

“จะโลกน้อยก็ไม่เห็นเป็นไร คุณแค่อยากสร้างความทรงจำพิเศษเท่านั้นเองนี่นา”

“มันก็จริงครับ”

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกครับ”

หลังจากเห็นสีหน้าของเอ็ดสดใสขึ้น แม็คควีนจึงพูดเสริม

“อีกอย่าง การเดินทางของเราไม่ใช่การเดินทางธรรมดาด้วย”

มันไม่ใช่การเดินทางธรรมดา การขับรถบ้านข้ามภาคตะวันตกของอเมริกาในครั้งนี้มีจุดเริ่มต้นมาจากอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิดของเอ็ด วันคริสต์มาสอีฟเมื่อปีก่อนมีงานเทศกาลกลางแจ้งที่จัดโดยโรงแรมชื่อดัง

แห่งหนึ่งในควีนส์ ตอนนั้นนักแสดงมีอารมณ์ตื่นเต้นตะจุดสูงสุดจึงกระโดดลงจากเวทีขณะแสดง

ผู้ชมที่พากันลึงโลดตามไปด้วยกรูกันเข้าไปรุมนักแสดงจนสุดท้ายก็เกิดอุบัติเหตุขึ้น คนดูล้มทับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เหมือนชั้นขนมอบอย่างโรยอย่างนั้น เอ็ดช่วยดึงตัวพวกเขาให้ลุกขึ้นยืน จึงถูกเหยียบแขนจนได้รับบาดเจ็บ เนื่องจากมีอาการกระดูกหักและเคลื่อนเกิดขึ้นพร้อมกัน เขาจึงต้องใส่เฝือก แต่ก็ขังย่นแย่งที่อาการบาดเจ็บนั้นทำให้เขาได้รับวันหยุดพักยาวแบบได้รับค่าจ้างสามสัปดาห์และเลือกลาหยุดโดยไม่รับค่าจ้างเองอีกสองเดือน ทำเอาคนรอบตัวต่างพากันอิจฉาตาร้อน เป็นโชคร้ายแบบแปลก ๆ ที่จะเรียกว่าโชคชะตาอันน่าเศร้าก็ไม่ถูกเสียทีเดียว อย่างไรก็ตาม อุบัติเหตุนั้นก็ทำให้พวกเขาได้หลุดพ้นจากป่าคอนกรีตอันหนาแน่นอย่างนิวยอร์ก แล้วออกเดินทางไปยังเมืองที่อยู่สูงและใกล้ท้องฟ้ามากที่สุด

“ลูกคำเป็นผู้ใหญ่ชายสองคนพร้อมแมวหนึ่งตัว จอจรเบนซ์คลาสสิกความยาว 28.5 ฟุตเอาไว้ใช้ไหมคะ”

สถานที่ที่พวกเขาไปเยือนคือร้านให้เช่ารถซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วประเทศ เนื่องจากเป็นช่วงโลว์ซีซั่น หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของร้านจึงต้อนรับขับสู้พวกเขาเป็นอย่างดีราวกับเพิ่งได้เจอลูกค้าคนแรกในรอบร้อยปี หากเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอาจจะเลือกเดินทางไปฝั่งตะวันตกที่อากาศอบอุ่น เพราะคงไม่มีใครคิดจะฝ่าฟันสภาพอากาศหนาวจนติดลบในโคโลราโด แถมยังเป็นการท่องเที่ยวโดยเช่ารถบ้านอีก

“ใช่ครับ”

เจ้าของร้านลอบพิจารณาตู่นักท่องเที่ยวทั้งสองที่ไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหน เอ็ดสังเกตเห็นความสับสนผ่านทางสีหน้าของเธอ หญิงคนนั้นตรวจสอบหนังสือสัญญาพร้อมกับคอยเหลือบมองใบหน้าแม็คควีนเป็นระยะ

“รับรถที่เดนเวอร์ แล้วก็คืนที่แอลเอ นะคะ”

“ครับ”

“หากมีกรณีที่ภายในรถเสียหายเพราะสัตว์เลี้ยงจะไม่ได้รับเงินมัดจำคืนนะคะ”

“ครับ”

“อันที่จริงก่อนหน้านี้เคยมีครอบครัวหนึ่งเช่ารถไป แล้วดันพามนุษย์หมาป่าไปด้วย ถ้าดูได้อ่างล้างจานดี ๆ จะเห็นร่องรอยขีดข่วนคะ”

“...ครับ”

“ลูกค้าเล่นกัดโซฟาจนขาดวิน เราเลยต้องเปลี่ยนโซฟาเป็นตัวใหม่หมดด้วย”

“งั้นสินะครับ”

“เพราะงั้นถ้าลูกค้าบอกว่าจะพาสัตว์เลี้ยงไปด้วย เราเลยต้องเรียกเงินมัดจำสูงหน่อยนะคะ”

หญิงคนนั้นดันแวนที่อยู่ตรงสันจมูกแล้วเขม่นมองเอ็มพาที่อยู่ในกระเป๋าสสำหรับสัตว์เลี้ยง

“แมวบ้านจะแปลงร่างเป็นคนตอนพระจันทร์เต็มดวงด้วยไหมคะเนี่ย”

“อืม...เอ็มพาไม่ทำอย่างนั้นนะครับ...มีบ้างที่อาจจะใช้เล็บข่วนโซฟา ผมจะคอยระวังให้ดี แต่หากมันทำให้ข้าวของเสียหายก็จะชดใช้ให้ อย่างแน่นอนครับ”

เอ็ดซึ่งเป็นคนรับมุกตลกไม่ค่อยทันเก็บซ่อนสีหน้ากระอักกระอ่วน แล้วตอบกลับไปอย่างซื่อตรง แม็คควีนกลืนหัวเราะพลางมองทั้งสองคนสนทนากัน แล้วก็เซ็นเอกสารสัญญาส่งคืนให้ผู้หญิงคนนั้น อันที่จริงเจ้าของร้านเพียงแค่เล่นมุกกร่อย ๆ เพื่อถ่วงเวลาให้ได้เหลือบมองชายหนุ่มทั้งสองเป็นอาหารตานานขึ้น ท้ายที่สุดเธอก็หันไปหาแม็คควีนเต็มตัว

“เอ่อ ว่าแต่”

เจ้าของสตูดิโอใจเข้าลีลาวกับต้องการรวบรวมความกล้า

“พวกคุณเป็นนายแบบ มะ ไม่ลี เป็นดาราหรือคะ”

การพูดจาตืด ๆ ชัด ๆ ของเธอทำให้คำถามฟังดูไร้เดียงสา

“เปล่าครับ”

“อ้าว...งั้นหรือคะ คือนั่นเห็นว่าหล่อมากนะคะ”

“ผมเธอครับ”

ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่ารูปร่างหน้าตาของตัวเองเป็นอย่างไร แม็คควีนก็ยังขมวดคิ้วแล้วทำหน้านิ่งคล้ายไม่อยากจะเชื่อ

แม้แต่ในตอนที่ยึดต่อธุรกิจ พวกคนแปลกหน้าก็ยังแสดงความสนใจแม็คควีน เจ้าตัวประสบกับเรื่องแบบนี้บ่อยเสียจนไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร ถึงอย่างนั้นหลังจากเจ้าของร้านเดินออกไปพ้นอาคารเขาก็พูดกับเอ็ดทันที

“คุณเห็นไหมครับ เธอจ้องผมตาเป็นมันเลย”

“ถ้ารู้ว่าพวกเราเป็นคู่รักกันคงจะผิดหวังน่าดูเลยนะครับ”

แม็คควีนเอื้อมมือไปกุมมือเอ็ดแล้วพูด

“ผมบอกเธอดีไหม คงไม่ใช่แค่ผิดหวัง ผมว่าผมทำให้เธอตกตะลึงได้เลยนะ”

“พะ พอเลยครับ”

“ทำไมล่ะ ผมอยากบอกให้รู้ที่เราเป็นคู่รักกัน”

แม็คควีนดึงแขนเอ็ดเข้ามาใกล้แล้วสวมกอดจากด้านหลัง สำหรับแม็คควีนแล้ว เขารู้สึกได้ถึงอิสรภาพแบบเฉพาะตัวของเหล่านักท่องเที่ยวที่หลุดพ้นออกจากชีวิตประจำวัน ตอนนี้เขาเหมือนกับผู้ชายเช็กซีในวงเหล้าที่อยากจะเข้าไปชวนคนอื่นคุยไร้สาระ พูดเรื่องเบาๆ โดยไม่รู้สึกรู้สึกรังเกียจ แต่เอ็ดไม่อาจปล่อยตัวตามสบายแบบนั้นได้ ต่อให้หลุดออกจากชีวิตประจำวันสำหรับเอ็ดก็มีแค่อารมณ์อีตอัดตามมาเหมือนเวลาเลียนแบบคนอื่นเท่านั้น

อีกอย่างแม็คควีนก็คาดการณ์ผิดไปก็คิดว่าผู้หญิงคนนั้นมองความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่ออก เจ้าของร้านมองดูทั้งสองคนด้วยสายตาแปลกประหลาดชอบกลตั้งแต่วินาทีที่พวกเขาทั้งคู่ก้าวเข้ามาในร้านเช่ารถแล้ว

เอ็ดถอนหายใจยาว

“ไปกันเถอะครับ เธออยู่ข้างนอกนะ”

เมื่อเห็นแม็คควีนไม่ขยับเขยื้อน เอ็ดก็ดันตัวเขาออกพลางพูดอีกครั้ง

“รีบไปกันได้แล้วนะ”

ลานจอดรถที่มีรถบ้านจอดเรียงรายให้ความรู้สึกเหมือนโกดังของท่าเรือที่มีตู้คอนเทนเนอร์วางเรียงกัน รถที่จะกลายมาเป็นบ้านของทั้งสองคนจอดอยู่ริมสุด พวกเขาต้องเดินไปพักใหญ่ถึงจะเจอ

รถบ้านสีครีมคลาสสิกสำหรับเจ็ดคนและมีความยาว 28.5 ฟุตมีขนาดใหญ่โตกว่าที่พวกเขาคิด ระหว่างที่เตรียมตัวออกท่องเที่ยวหรือระหว่างที่นั่งเครื่องบินมา หัวใจอันเฉยชาของเอ็ดยังไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไร ทว่าบัดนี้เมื่อมีรถยนต์ขนาดใหญ่อยู่เบื้องหน้า เขาก็รู้สึกได้จริงๆ แล้วว่าตนกำลังจะไปเที่ยว

ภายในรถยนต์กว้างขวางสมกับรูปลักษณ์ภายนอกที่ใหญ่โตมโหฬาร เอ็ดเปิดตู้ติดผนังขนาดใหญ่ด้านบน หยิบหนังสือคู่มือการใช้รถออกมาอ่าน พลังคิดไปด้วยว่าจะจัดวางสัมภาระอย่างไรให้เกิดประโยชน์ใช้สอยมากที่สุด หากวางสัมภาระของตนใกล้ตู้ติดผนังด้านหลังเบาะคนขับ และวางสัมภาระของแม็คควีนไว้ตรงข้ามกัน โต๊ะพางจะมีพื้นที่เหลือเพื่อให้วางสัมภาระของเอ็มพาได้ เจ้าแมวที่ตัวเล็กที่สุดครอบครองพื้นที่เยอะกว่าคนทั้งสองรวมกันเสียอีก เขารู้สึกว่าเรื่องนี้ทั้งน่าขันและน่ารักดี

โซฟามีขนาดใหญ่หนึ่งได้ห้าคน ห้องครัวฝั่งตรงข้ามโซฟามีเครื่องดูดควัน เตาแก๊ส ไมโครเวฟ และตู้เย็นวางเรียงเป็นแนวเดียวกันเพื่อความสะดวกในการใช้งาน แน่หนอนว่ามีโทรทัศน์และระบบปรับอุณหภูมิด้วย นอกจากนี้ด้านหลังของรถบ้านยังมีห้องนอนอยู่อีก

“เตียงควีนไซส์นี่นา”

แม็คควีนถือกล้องเดินตามหลังมาแล้วส่งสายตามาให้ เขาเปลี่ยนไปเป็นคนทะเล่สิ่งทะเล่แบบนี่ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ เอ็ดลองกดเตียงเพื่อทดสอบความนุ่ม ในขณะที่แม็คควีนเดินไปหยุดอยู่หน้าเตียงแล้วกางแขนสองข้างออกเพื่อวัดความกว้าง

“ห้องที่รถใหญ่กว่าที่คิดแท้ๆ”

“ใหญ่ขนาดนี้...คงจะขยับยากใช่ไหมครับ”

“ตอนจอดรถน่าจะยากกว่าตอนขับนะ เข้าเมืองก็น่าจะยากด้วย”

เนื่องจากเอ็ดอยู่ในสภาพที่ต้องใส่เสื้อกั๊กชั่วคราว หน้าท้องรถ

คันใหญ่รวมถึงขับรถเข้าไปในเมืองจึงเป็นของแม็คควีนไปโดยปริยาย แม้จะได้มาเที่ยวเพราะบาดเจ็บ แต่อาการบาดเจ็บนั้นทำให้เขาต้องผลัดความลำบากส่วนใหญ่ไปให้แม็คควีนหมด เอ็ดจึงรู้สึกลำบากใจเล็กน้อย

“เราน่าจะเช่ารถเล็กกว่านี้ล่ะครับ”

“ไม่หรอก ถ้าจะอยู่กันสามชีวิตก็ควรมีพื้นที่ให้มากเอาไว้ก่อน”

แม็คควีนตรวจดูหน้าต่างข้างเตียง ด้านในมีมุ้งลวดสะอาดติดไว้แข็งแรง ซึ่งนับเป็นโชคดี เนื่องจากงานอดิเรกเพียงอย่างเดียวของเอ็มพาคือ ‘การนั่งข้างหน้าต่างแล้วมองออกไปข้างนอก’ พวกเขาจึงเปิดหน้าต่างทิ้งเอาไว้ได้โดยไม่ต้องกังวล

“เราทำคอนโดแมวเอาไว้ตรงนี้น่าจะดี”

“คอนโดแมวเหรอครับ”

“แค่เอาชั้นวางมาแขวนไว้ก็น่าจะได้แล้วละ เอ็มพาทัวขวานวดไหนกันนะ”

แม็คควีนลุกเดินออกไปนอกห้องนอน กระเป๋าสำหรับสัตว์เลี้ยงวางอยู่ระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องครัว เขาก็มัวลวงแล้วอุ้มเอ็มพาที่นอนขดอยู่ในนั้นออกมา แต่ยังไม่ทันจะได้วัดความยาวของตัว เจ้าเหมียวซึกั๊วก็กระโดดพลุ่งหนีไปทันทีที่ออกมาพ้นกระเป๋า ก่อนจะเข้าไปซ่อนตัวอยู่ระหว่างกล่องเก็บของที่อยู่ระหว่างเตียงกับผนัง

พอแม็คควีนยื่นมือออกไปหมายจะคว้าตัวมันขึ้นมา เอ็มพาก็ถอยกรูดเข้ามาแล้วร้องขู่ออย่างน่ากลัว มันนั่งชิดกล่องเก็บของติดผนังที่ทั้งยาวและแคบแล้วก็ส่งเสียงร้องขู่ไม่หยุด

“ไปยุ่งกับมันตอนนี้มือจะเหวอะหะเอาได้นะครับ”

เอ็ดสวมกอดแม็คควีนจากด้านหลังแล้วดึงเขาให้ถอยออกมา

“ปล่อยมันไว้แบบนั้นแหละครับ แม็กก็”

“ปล่อยไว้จะดีเหรอ”

เอ็ดไม่ได้คิดว่ามันจะปรับตัวเข้ากับสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยได้ในชั่วพริบตาอยู่แล้ว และพอจะคาดเดาการกระทำของเอ็มพาที่กำลังหวาดกลัวได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกเป็นห่วงที่มันกลัวเสียจนในดวงตากลมโตนายแต่แววตา

หวาดหวั่น แคมมันยังมีที่ทำไมให้อีกด้วย กระนั้นเอ็ดก็ทำอะไรกับความกลัวของเอ็มพาไม่ได้ยู่ดี

“เดี๋ยวอีกสักพักก็คงดีขึ้นเองครับ”

เขาจะต้องเดินทางท่องเที่ยวพร้อมกับเอ็มพาและกลับไปโดยสวัสดิภาพให้ได้ ดังนั้นความหวาดกลัว ณ เวลานี้จึงเป็นสิ่งที่เพื่อนตัวน้อยของเขาจะต้องรับมือด้วยตัวเอง

แม้ว่าพวกเขาจะมีรถบ้านที่มีลักษณะเหมือนบ้านอั่งดามหลังหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังมีอีกหลายอย่างที่ต้องเตรียมสำหรับการออกเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ไม่คุ้นชินเลยแม้แต่นิดเดียว

แม้ควีนออกแรงเข็นรถเข็นขนาดใหญ่พลางสอดส่ายตามมองดูรอบๆ

“เพิ่งเคยมาคอสต์โก¹ เหนอครับ”

“ปกติไม่มีเรื่องให้ต้องมานี่นา”

แม้ควีนใช้สายตาทั้งๆ กะความสูงของสินค้าที่กองพะเนินจรดเพดาน รู้สึกโล่งสบายเหมือนได้รับการปลดปล่อยเพราะเพดานสูงโปร่งและพื้นที่ภายในกว้างขวางเหมือนถนน เขาชักจะถูกใจที่ขึ้นมาแล้ว

เขาเป็นคนที่หลงใหลพื้นที่กว้างขวางมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าจะอพาร์ทเมนต์ของเอ็ด คาเฟ่เล็กๆ หรือร้านอาหารที่เปิดเป็นธุรกิจส่วนตัวต่างก็เล็กเกินไปเมื่อเทียบกับรูปร่างของเขา จึงมีบางครั้งที่ทำให้รู้สึกประหนึ่งตัวเองถูกกักขังเอาไว้

“ผมชอบตามร้านมาบ่อยๆ ครับ เพราะหาซื้อของทุกอย่างได้ที่นี้ในปริมาณเยอะและราคาถูก”

เอ็ดพูดพร้อมกับจับน้ำยาทำความสะอาดขวดใหญ่เบ้อเรอที่วางอยู่บนชั้นเหล็ก

¹ Costco Wholesale คือบริษัทที่ประกอบธุรกิจขายส่งสินค้าในสหรัฐอเมริกา เป็นห้างที่จำหน่ายสินค้าราคาถูก แต่เน้นขายในปริมาณที่มากกว่าปกติ พื้นที่ของห้างจึงมีขนาดใหญ่มาก คล้ายโกดังเก็บสินค้า

ในหัวของแม็คควีนมีภาพใบหน้าซีดเซียวและยับย่นแบบเฉพาะตัวของไรอัน รวมถึงสีหน้าที่เหมือนกำลังยิ้มเยาะน้อยๆ และเคี้ยวอะไรบางอย่างที่รสชาติขมฝาดปรากฏขึ้น

“อ้อ ตามไรอันมา”

แม็คควีนเอ่ยชื่อของไรอันด้วยความรู้สึกคล้ายต้องการเย้าแหย่เอ็ดเล็กน้อย แต่ผ่านไปครู่หนึ่งก็ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“กิจการของหมอนั่นเป็นยังไงบ้าง”

เอ็ดเรียบเรียงความคิดอย่างใจเย็น ก่อนจะโน้มหน้าเล็กน้อยแล้วตอบ

“ก็ดูไม่แย่นะครับ”

เอ็ดไม่ได้แบ่งปันเรื่องราวเกี่ยวกับเงินในกระเป๋ากับไรอันไปเสียทุกอย่าง จึงไม่รู้สถานะทางการเงินของอีกฝ่ายดีนัก ทว่าสิ่งที่เขารู้ชัดเจนคือต่อให้ไรอันเลิกรับงานกะทันหันก็น่าจะอยู่ได้สบายๆ โดยไม่ขัดสนไปอีกสองสามเดือน

“เห็นว่ะเซซิลออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ คิดค้นเมนูใหม่ ได้เสียงตอบรับดีพอสมควรเลยครับ”

“เซซิล? กับเพื่อนๆ?”

แม็คควีนหลุดหัวเราะออกมา

“ในบรรดาเพื่อนๆ ของเธอมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาจากตุรกีด้วย เห็นว่าแม่ของเธอเป็นเซฟ น่าจะช่วยไรอันได้เยอะเลยละครับ เอ๊ะ ตรงนี้มีพินสำหรับเตาไฟด้วย”

เอ็ดเดินเลี้ยวเข้าไปในมุมที่พวกเขาเกือบจะเดินผ่านไปโดยไม่ทันสังเกต แล้วชี้ไปทางพินพร้อมกับถาม

“ถ้าจะใช้ในร่มต้องเป็นไม้แบบไหนครับ”

“ส่วนใหญ่จะใช้ไม้โอ๊กเยอะที่สุดครับ หรือจะเป็นสนูเขาก็ได้ คุณอยากได้อันไหนล่ะ”

ทั้งสองคนไต่รตรองแล้วสุดท้ายก็ตัดสินใจว่าจะซื้อไปทั้งสองอย่าง ระบบทำความร้อนจากแก๊สโพรเพนในรถบ้านเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอจะสู้กับความหนาวในป่านพื้นที่ราบสูงกลางฤดูหนาวได้ พวกเขาต้องคอย

ดูแลไม่ให้น้ำกลายเป็นน้ำแข็งและคอยทำน้ำอุ่นด้วย ดังนั้นอาศัยแก๊สอย่างเดียวจึงไม่พอ ทั้งคู่หยิบเตาไฟและแผงโซลาร์เซลล์ที่จะช่วยเอาชนะความหนาวเหน็บในฤดูหนาว แผ่นร้อนเพื่ออุ่นเตียง และของใช้จำเป็นอื่นๆ ลงในรถเข็นเพิ่ม

“แม็คควีน”

แม็คควีนกำลังเลือกถือเก็บสายไฟ เมื่อได้ยินเสียงร้องเรียกของเอ็ดจึงหันไปมองด้านหลัง

“สนุกดีนะครับที่ได้เตรียมของไปทางเดินท์”

เอ็ดดูเปลิดเพลินเหมือนเด็กที่ได้มาเที่ยวสวนสนุก เห็นดังนั้นแม็คควีนก็ยิ้มออกมา ก่อนจะจมอยู่ในห้วงความคิด

“นั่นสิ สนุกจนนึกสงสัยเลยว่าเดิมทีมันเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นขนาดนี้เลยเหรอ”

“ใช่ไหมล่ะครับ ไม่ใช่ผมคนเดียวใช่ไหมที่ตื่นเต้น”

“อืม ผมก็ตื่นเต้นเหมือนกัน”

แค่หยิบเอาของจุกจิกต่าง ๆ นานาใส่ลงในรถเข็นก็ทำให้เริงร่าและใจเต้นแล้ว พวกเขาจะวางเตาไฟเอาไว้บนชั้นระหว่างห้องนอนกับห้องครัว แล้ววางกาต้มน้ำไว้บนเตาอีกที ทุกเช้าจะได้ดื่มชาที่ชงจนเข้มข้น แต่หากวันไหนหิมะตกก็จะต้องช่วยกันกวาดหิมะหน้ารถบ้านที่ทับถมขึ้นมาถึงเข้าจนแขนแทบหลุด รวมถึงทำงานใช้แรงอื่นๆ ที่ไม่เคยได้ทำในนิวยอร์กขณะดื่มด่ำไปกับวันหยุดพักผ่อนที่หวานชื่นครั้งนี้ ไม่น่าว่าแม็คควีนกับเอ็ดอาจเป็นคนประเภทที่ชื่นชอบความยากลำบากก็ได้

“ถือเก็บสายไฟ น้ำยาทำความสะอาด น้ำยาปรับผ้านุ่ม ถ้วยชาสำหรับตั้งแคมป์ กระดาษทิชชู อืม...ผมหยิบทิชชูเปียกมาแล้ว...ยังต้องการอะไรอีกไหมครับ”

เอ็ดถามขึ้น

“ทุกอย่าง”

แม็คควีนตอบกลับทันทีแล้วรีบพูดต่อ

“เจลดร้อน...แต่เจลดร้อนน่าจะต้องไปร้านขายของเล่นผู้ใหญ่ล่ะ”

แม็คควีนรู้สึกได้ว่าเอ็ดเจียบไปจึงหันกลับไปหา

“ไม่ยากใช้เจลร้อนหรือ”

“ไม่รู้สิครับ”

“...ไม่รู้?”

“ก็ไม่เลวนะครับ”

คำตอบที่ไม่ได้ออกมาจากใจจริงทำให้แม็คควีนหรีดตาลง

“ไม่เลวขึ้นหรือ เอะ ตอนนั้นคุณชอบมันมากเลยนะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นสักหน่อย”

“หืม? คุณบอกว่ามันทำให้เสียวินะ”

“คือมัน...เสียเกินไปนะครับ”

แม็คควีนจ้องหน้าเอ็ดเจมิ่งแล้วต้อนเขาให้จมนมอย่างไร้ความปราณี

“เกินไปยังงี้ หืม คุณพักย่อยน ไหนลองอธิบายมาให้ละเอียดดีกว่า มันเสียยังงี้”

เอ็ดครุ่นคิดหาคำตอบ แต่แล้วก็ถอนหายใจ

“รู้ตัวไหมครับว่าเวลาถามเรื่องแบบนี้ที่ไร คุณเหมือนคนโรจจิตเลย”

“แล้วคุณรู้ตัวไหมว่าคำพูดแบบนั้นทำให้ผมมีอารมณ์นะ”

แม็คควีนเผยรอยยิ้มชั่วร้ายก่อนจะดันรถเข็นให้เดินหน้าไป ภายในหัวของเขามีรายการสิ่งของที่ต้องซื้ออันใหม่โผล่ขึ้นมา สิ่งที่เขาต้องการยิ่งกว่าอะไรคือผ้าปูที่นอนสำรอง

สถานที่ที่ทั้งคู่จอดนอนในค่ำคืนแรกของการเดินทางคือสวนจอตระบันที่มีหิมะปกคลุมแถวๆ ออร์ชาร์ดซิตีในโคโลราโด ซึ่งอยู่ที่ระดับความสูง 5,520 ฟุตเหนือระดับทะเล แม้จะเปิดเครื่องทำความร้อนจากแก๊สโพรเพนแล้ว แต่อุณหภูมิภายในรถบ้านก็ค่อยๆ ลดต่ำลงจนทำให้เกิดไอเย็นสีขาวทุกครั้งที่ยาใจ ความกังวลที่ใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาซึ่งตัดสินใจขับรถไปตามเทือกเขาร็อกกีตลอดช่วงเดือนมกราคมคือความหนาวเหน็บอันโหดร้ายเช่นนี้เอง

แม็คควีนหนาวล้าคอที่แข็งเกร็งเพราะขับรถต่อเนื่องเป็นเวลานาน

พลางเอ่ยขึ้น

“เราติดตั้งเตาไฟกันก่อนไหม ดูแล้วน่าจะหนาวทั้งคืน”

“แล้วฮุกอัปล่ะครับ”

เอ็ดถามขึ้นหลังละสายตาจากหนังสือคู่มือการใช้รถบ้าน เขากำลังศึกษาวิธีการทำ ‘ฮุกอัป’ ซึ่งเป็นการเชื่อมต่อมอเตอร์ของรถบ้านเข้ากับระบบระบายน้ำเสีย สายเคเบิล และสายไฟ พวกเขาเพิ่งมาถึงสวนสำหรับจอดรถ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นทั้งจุดแวะพักและโรงแรมของรถบ้าน หากไม่ทำ ‘ฮุกอัป’ การจ่ายเงินแพงๆ เพื่อเข้ามาในสวนแห่งนี้ก็ไร้ความหมาย สู้ไปจอดรถอยู่กลางลานโล่งที่โหดสักระหว่างหรือเข้าไปในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตแล้วทางเดินก็ยังจะดีกว่าเสียอีก

“ไม่ใช่เรื่องด่วนอะไร อันนั้นเอาไว้ทำพรุ่งนี้ก็ได้”

แม็คควีนพูดต่อ

“แต่จะปล่อยให้หนาวแบบนี้ต่อไปไม่ได้”

แม็คควีนออกไปข้างนอกแล้วกลับมาพร้อมเตาไฟแบบประกอบได้ที่หยิบออกมาจากชั้นใต้ของใต้รถ แม้จะเติมแก๊สโพรเพนมาจนเต็ม แต่หากคิดจะต้มน้ำร้อนและทำอาหารด้วยก็ต้องใช้อย่างประหยัด ดังนั้นพวกเขาจึงคิดจะพึ่งพาเตาไฟในการทำความร้อนภายในรถแทน

แม็คควีนประกอบชิ้นส่วนของเตาเหมือนกับต่อเลโก้ เนื่องจากมีผนังกันไฟที่ทำจากแผ่นยิปซัมและกระเบื้องกันความร้อนติดตั้งอยู่แล้ว จึงแค่นำเตาไปตั้งก็เป็นอันเสร็จสิ้น เขาดึงปล่องควันให้เชื่อมออกไปทางรูข้างหลังคาแล้วก็จุดฟืน ตรวจสอบรอยต่อของปล่องไฟว่าควันไม่ได้ลอยคลุ้งอยู่ในรถ แต่ลอยออกไปทางช่องหน้าต่างแทน

ไม่นานนักภายในรถที่เต็มไปด้วยไอน้ำเริ่มจะอุ่นขึ้น เอ็ดจ้องมองฟืนแห้งๆ ส่งเสียงดังเปรี้ยะออกมาจากในเตาขณะค่อยๆ เผาไหม้แล้วพูดขึ้น

“พอได้ยินเสียงไม้แตกแบบนี้ก็อยากย่างบาร์บีคิวขึ้นมาเลยนะครับ”

แม็คควีนหัวเราะ

“อย่างเน้อ ไส้กรอก แล้วก็กุ้งด้วยใช้ไหม”

“ครับ ถ้าตักปลาที่เอาปลามาอย่างด้วย”

“เอาอย่างนั้นไหมล่ะ”

พอคิดเรื่องอย่างนั้น เอ็ดก็พลันนึกถึงเอ็มพาขึ้นมา เวลาไรอันย่างเนื้อที่ไร มันจะชอบไปปั้นแป้งนอยรอบตัวไรอันด้วยหวังว่าจะได้เนื้อชิ้นเล็กๆ มากินบ้าง เอ็ดเข้าไปในห้องนอนแล้วหยิบชามใส่น้ำกับอาหารเม็ดของเอ็มพาที่วางอยู่ใต้เตียงออกมาดู ทั้งหมดยังอยู่ในสภาพเดิม

เขามองหาเอ็มพาที่ซ่อนตัวอยู่ตรงมุมระหว่างเตียงกับผนัง มันยังคงขดตัวอยู่ในมุมมืดซึ่งเย็นเยียบเพราะความอบอุ่นเข้าไปไม่ถึง ความจริงก็ไม่แปลกที่มันจะโกรธ เพราะเขาดันพาตัวแมวซึ่งมักจะนอนเหยียดยาวอยู่ในบ้านที่คุ้นเคยและสะดวกสบายให้มาอยู่ในที่ที่โคลงเคลงทั้งวัน แถมยังหนาวและมีเสียงดังรบกวนอีก แม้จะรู้ว่าต้องใช้เวลาแมวได้ปรับตัว แต่พอเห็นว่าเอ็มพาไม่กินอาหารไม่กินน้ำอะไรทั้งวัน มีหน้าซำยังไม้อัดด้วย เอ็ดก็มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที เขาขึ้นไปนอนบนเตียงแล้วสูดจมูกฟุดฟิด โชคดีที่ไม่มีกลิ่นฉุนของฉี่แมว

“มานี่สิ ถ้าจะพักผ่อนก็ออกมาพักข้างนอก”

เอ็มพาส่งเสียงขู่เตือนว่าอย่าเข้ามาใกล้

“มานี่”

เอ็ดยื่นมือออกไปหมายจะคว้าตัวเอ็มพาออกมาจากซอกกโล่งเก็บของตรงมุม ทำให้มันยิ่งถอยไปติดมุมเหมือนเด็กที่พยายามจะหนีไม่รีวสุดชีวิตและส่งเสียงขู่ไม่เลิก ไม่รู้ว่าเป็นการอ้อนวอนว่าอย่ามายุ่งกับตนเลยหรือเป็นการแสดงความโมโหกันแน่

“ไหนว่าต้องให้เวลามันได้ปรับตัวไคร้”

แม้คควินเดินตามเข้ามาในห้องนอนตอนไหนก็ไม่รู้ เขามองการเผชิญหน้าระหว่างเอ็ดและเอ็มพาแล้วพุดขึ้น

“ดูเหมือนมันไม่คิดจะออกมาเลยนะ”

“จนถึงตอนนี้มันยังไม่ไปห้องน้ำสักครั้งเลยครั้บ”

แม้คควินและเอ็ดสบตากัน เงียบงันกันไปครู่หนึ่ง จากนั้นแม้คควินก็ขึ้นไปนอนบนเตียงแล้วยื่นมือออกไปคว้าตัวเอ็มพา ทว่ามันกลับเบี่ยงตัวหลบออกมาต่อหน้าต่อตาแล้วเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในช่องว่างใต้เตียงแทน เอ็ด

หยิบไม้แขวนเสื้อสอดเข้าไปเพื่อดึงเอี๊ยมพาดออกจากมุม แต่มันก็ยิ่งขัดขึ้น หนักกว่าเดิม มีหน้่าซ้่ายังไม่ยอมขยับตัวอีก

เอ็ดรู้ลึกร้อนรุ่มในอก เขาถอนหายใจออกมาเสียงดัง ส่วนใบหน้าของแม็คควีนกลับมีรอยยิ้มขี้เล่นฉายอยู่ราวกับทั้งรู้สึกสนุกและประหลาดใจ ที่เห็นเอ็ดเป็นทุกข์เพราะเอี๊ยมพา เขามองดูสงครามประสาทรหว่างคนกับแมวดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก่อนจะอ้าแขนกว้างแล้วทิ้งตัวนอนลงบนเตียงอย่างไร้เรี่ยวแรง ขณะที่สายต่ายังคงจับจ้องเอ็ดอยู่

“ปล่อยมันไว้ อย่างนั้นเถอะครับ อย่าไปกวนมันเลย ทิ้งให้มันอยู่สบายๆ เถอะ”

เอ็ดเองก็อยากทำเช่นนั้น แต่ความรับผิดชอบที่มีต่อเอี๊ยมพาทำให้เขาทำอย่างนั้นไม่ได้ ถึงเขาจะยอมรับข้อเสนอของแม็คควีนอย่างดีที่สุดที่บอกให้พาเอี๊ยมพามาเที่ยวด้วย แต่ก็ยังคงครุ่นคิดอยู่หลายสิบครั้งว่าเขาทำถูกกับทั้งแม็คควีนและเอี๊ยมพาแล้วหรือเปล่าที่ทำให้เอี๊ยมพามาด้วยบนเส้นทางอันยากลำบากนี้ มันเหมือนเป็นลูกติดที่ติดสอยห้อยตามมาอยู่กับครอบครัวใหม่ด้วย จะว่าไปแล้วเอี๊ยมพาไปสร้างปัญหาอะไรไว้หรือเปล่านั้นเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำตัวเข้มงวดกับมันยิ่งกว่าเดิม

เอ็ดเหลือบมองท่าทีของแม็คควีนแล้วพูดอย่างอ่อนแรง

“...ถ้าเกิดมันฉีกไปทั่วจะทำยังไงล่ะครับ”

“ก็เช็ดได้นี่”

แม็คควีนตอบกลับด้วยน้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่

“ผมจะคอยจัดการให้เอง ไม่ต้องห่วง”

แม็คควีนครุ่นคิดถึงวิธีจัดการแล้วลุกพรุดขึ้นมา

“หรือไม่งั้นเราซื้อกรงก็ได้ ผมอยากจะได้สักคันอยู่แล้ว”

พอได้ฟังข้อสรุปแสนง่ายดายที่ฟังดูเหลวไหลจนไม่น่าเชื่อ เอ็ดก็ลืมความตั้งใจที่จะดึงเอี๊ยมพาดออกมาแล้วหันไปหาแม็คควีน

“แบบนั้นก็ได้ปัญหาได้แล้วใช่ไหม”

แม็คควีนสวมกอดเอ็ดที่นั่งอิงไปด้วยท่าทางไม่กระดากอายเลย แม้แต่น้อย ก่อนจะจุ่มพิตลงไปในแก้มของอีกฝ่ายแล้วลูกจากเตียง เขา

เอียงศีรษะยึดเส้นบริเวณต้นคอที่ปวดหนีบพาดขึ้น

“ผมกำลังจะดูหนัง มาดูด้วยกันสิครับ”

“นะ...หนังเหรอครับ ตอนนี้เลยเหรอ”

“อืม รีบตามมาสิ”

เอ็ดลั่งเผลออยู่ครู่หนึ่งเพราะกำลังงุนงง แล้วก็นึกถึงวันส่งต้นฉบับของแม็คควีนที่ต้องส่งงานสัปดาห์เว้นสัปดาห์ขึ้นมาได้

ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้วแม็คควีนได้รับข้อเสนอให้เขียนคอลัมน์จากเว็บไซต์ค้นข้อมูลภาพยนตร์ซึ่งตีพิมพ์นิตยสารภาพยนตร์ควบคู่ไปด้วย เขาจึงขีดเขียนคอลัมน์ด้วยเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ในหัวข้อรสนิยมของคลิด แม็คควีน สัปดาห์เว้นสัปดาห์

ภาพยนตร์ที่เขาเตรียมไว้เขียนในรอบนี้คือภาพยนตร์ฝรั่งเศสเรื่อง *Le Papillon*² เป็นเรื่องราวของคุณตาผู้เป็นนักสะสมผีเสื้อที่ไม่ค่อยแสดงอารมณ์กับเด็กสาวซึ่งเล่นที่พากันออกเดินทางตามหา ‘อิซาเบลล์’ ผีเสื้อในจินตนาการ ระหว่างที่ดูภาพยนตร์ สายตาของเขามองสลับหน้าจอกับสมุดโน้ตอย่างรวดเร็ว มือที่ถือปากกาจดคำวิจารณ์ลงในสมุดโน้ตเบาๆ เป็นระวิง หลังจากขึ้นเครดิตตอนจบเรื่องแล้ว แม็คควีนกวาดสายตามองข้อความที่จดในสมุดโน้ตแล้วถามขึ้น

“เป็นไงบ้างครับ เนื้อหาในหนังดูง่ายไปหน่อยหรือเปล่า”

“สนุกดีครับ”

เอ็ดแอบมองคำว่า ‘พันๆ ทัวไป’ ในสมุดโน้ตของแม็คควีนแล้วพุดขึ้น

“ผมชอบเรื่องที่ดูง่ายแบบนี้อยู่แล้วนี่นา”

“เรื่องนั้นผมรู้ดี คุณชอบเรื่องที่จบแบบแฮปปี้เอนด์”

แม้ว่าเอ็ดจะเป็นคนที่เปิดกว้างรับเรื่องทุกแนวโดยปราศจากอคติแต่รสนิยมของเขากลับเป็นแบบคนหัวโบราณ เขาชอบเรื่องราวที่ปลอดภัยไม่หวือหวา ที่มีคนแก่และเด็ก สาเหตุที่แม็คควีนเลือกภาพยนตร์เรื่อง *Le Papillon* ให้เป็นที่ระลึกในตอนเริ่มต้นเดินทางเป็นเพราะในนั้นมีปัจจัย

² แปลว่า ผีเสื้อ

สามอย่าง ได้แก่ เด็ก คนแก่ และการท่องเที่ยวนั่นเอง เอ็ดดูภาพยนตร์ที่นุ่มละมุนเหมือนก้อนขนนุ่มฟูของแมวอย่างพอกพ้อใจ แล้วพุดขึ้นด้วยอารมณ์ที่ดีกว่าเดิมมาก

“ผมก็เอาหนังสือมาครับ กะว่าจะเอาไว้อ่านตอนเราตั้งเต็นท์...”

“โรบินสัน ครูโซ?”

“เคยอ่านแล้วหรือครับ”

“นอกจากเรื่องนั้นก็ยังมียังหนังสืออีกตั้งเยอะแยะ คุณเอาแต่เลือกเล่มที่เหมือนหนังสือแนะนำให้ลูกเสืออ่านเลย”

เอ็ดยิ้มออกมาอย่างเขินอายเพราะถูกจับได้เสียแล้วว่ามีรสนิยมน่ายๆ เขายับเข้าไปใกล้แม็คควีนมากขึ้น

“เราไม่รู้ครับ อาจมีสถานการณ์ที่ต้องหนีเอาตัวรอดขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้”

“แล้ว โรบินสัน ครูโซ เป็นหนังสือเอาตัวรอดจากภัยอันตรายตั้งแต่ตอนไหนกัน”

“พอพุดถึงเกาะร้างผมก็นึกขึ้นได้ คิดออกแล้วครับว่าจะดูหนังสือเรื่องอะไรในเต็นท์ดี”

“เรื่องอะไรครับ”

เอ็ดตอบด้วยสายตาเป็นประกาย

“ก็ต้องดูเรื่อง แคสตร์อะเวีย³ให้ได้เลยสิครับ!”

คำพุดนั้นทำให้แม็คควีนเผยรอยยิ้มมีเลศนัยออกมา เมื่อเอ็ดสังเกตเห็นก็สบตาเขาแล้วถาม

“ทำไมครับ แปลกหรือ”

เอ็ดชอบภาพยนตร์ที่หอม แสงก็ส เล่นเอามากๆ แต่กลับกัน แม็คควีนชอบภาพยนตร์ของไมเคิล ฮาเนเก้³ และพอล โทมัส แอนเดอร์-

³ Michael Haneke ผู้กำกับและผู้เขียนบทชาวออสเตรีย ภาพยนตร์ของเขามักเกี่ยวกับประเด็นทางสังคม และได้รับรางวัลมาแล้วหลายสถาบัน ภาพยนตร์ชิ้นชื่อ คือ *Funny Games* (1997) *Caché* (2005) *The White Ribbon* (2009) *Amour* (2012)

สั้น⁴ มากกว่า หรือจะเป็นเรื่องของลาร์ส ฟอน เทเรียร์⁵ ก็จัดว่าไม่เลวร้ายนัก แม้ไม่มีจุดเชื่อมตรงกลางที่รสนิยมของทั้งคู่จะมาบรรจบกันเลย แต่พวกเขาก็ยังแบ่งปันลิสต์เพลง ภาพยนตร์ รวมถึงบันทึกการอ่านกันอยู่บ่อยๆ พวกเขาทำมันขึ้นมาจากความคิดถึงที่มีต่อกันฝ่าย ตั้งอกตั้งใจเลือกแล้วเลือกอีก มันจึงมีค่ามากพอที่จะสร้างความประทับใจแก่ผู้รับอย่างน้อยทั้งคู่ก็เชื่อว่าการสนใจสิ่งที่อีกฝ่ายชื่นชอบและพยายามเข้าใจจะทำให้รู้จักกันและกันดียิ่งขึ้น

หลังจากเอ็ดเดินเข้าไปในห้องนอน แม็คควีนก็นั่งทำงานต่อเพียงลำพังจนกระทั่งเวลาล่วงเลยเที่ยงคืนเขาถึงได้ปิดโน้ตบุ๊ก แม็คควีนฉบับจะยังละเทะเพราะยังไม่ผ่านการแก้ไข แต่เขาก็ไม่อยากเอาแต่จ้องดูต้นฉบับที่น่าเบื่อแล้ว ตอนยัดเส้นยัดสายร่างกายที่แข็งเกร็งถึงได้สังเกตเห็นว่าพินในเตากลายเป็นถ้ำถ่านไปเกือบหมดแล้ว

การจะพึ่งพาแต่แก๊สโพรเพนให้ทำความร้อนภายในรถท่ามกลางความหนาวเหน็บในฤดูหนาวเป็นเรื่องโหดร้ายเกินไป เขารีบเติมพินเข้าไปก่อนไฟจะมอด ปรับระดับวาล์วแรงไฟขึ้นอีก จากนั้นก็วางกาดม้น้ำขนาดใหญ่ที่เติมน้ำจนเต็มไว้บนเครื่องทำความร้อนเพื่อเพิ่มความชื้นภายในรถที่อากาศแห้ง และเพื่อต้มน้ำชงชาที่จะดื่มในตอนเช้า สิ่งที่เขาต้องทำไม่ได้มีเพียงแค่นี้เท่านั้น หากฟ้าสว่างแล้ว เขาต้องต่อเชื่อมท่อน้ำและไฟฟ้าเพื่อสำรองน้ำและไฟที่จะใช้ภายในรถเอาไว้ด้วย

แม็คควีนตระหนักได้แล้วว่าทำไมเอ็ดถึงเอาเรื่อง *โรบินสัน ครูโซ* มาเป็นเพื่อนเดินทางในครั้งนี้ ถึงแม้บรรยากาศในรถบ้านจะเป็นดังสวรรค์

⁴ Paul Thomas Anderson ผู้อำนวยสร้าง ผู้กำกับ และผู้เขียนบทชาวอเมริกัน เป็นที่รู้จักกันในนามพิตัน แอนเดอร์สัน หรือ PTA ภาพยนตร์ของเขามักสื่อให้เห็นถึงความบกพร่อง ความผิดหวัง และการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร ภาพยนตร์ชิ้นชื่อ คือ *Hard Eight* (1996) *Boogie Nights* (1997) *Magnolia* (1999) *Punch-Drunk Love* (2002) *There Will Be Blood* (2007)

⁵ Lars von Trier ผู้กำกับและผู้เขียนบทชาวเดนิช ภาพยนตร์ของเขาจะค่อนข้างมีความรุนแรง เลือดสด และมืดหม่น ภาพยนตร์ชิ้นชื่อ คือ *The Element of Crime* (1984) *Epidemic* (1987) *The House That Jack Built* (2018)

เมื่อเทียบกับเกาะร้าง แต่พวกเขาก็มีประสบการณ์อันยากลำบากอยู่ตรงหน้าที่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง

แม็คควีนเปิดประตูห้องนอน เอ็ดที่อยู่บนเตียงนอนหลับไปแล้ว ในมือถือปากกาเอาไว้ด้วย ไม่รู้ว่าก่อนนั้นเขาเขียนบันทึกอะไร แต่เมื่อเข้าไปใกล้ก็พบว่า เป็นไดอะรี่ แตกต่างจากการคาดเดาของเขาว่าเอ็ดน่าจะกำลังอ่าน โรบินสัน ครูโซ แม็คควีนค่อย ๆ หยิบปากกาและสมุดโน้ตออกมาอย่างเบามือ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปิดไดอะรี่ออกอ่าน

6 มกราคม

วันแรกของการเดินทาง เรามีนสองพันไมล์จากนิวยอร์กมาถึงโคโลราโด เชาร์ถบ้าน แล้วก็เข้าไปในมาร์ตเพื่อซื้อของที่จำเป็น แม็คควีนเพิ่งเคยมาคอสต์โกเป็นครั้งแรกเลยตื่นตาตื่นใจกับสินค้ามากมายที่ขายในมาร์ต ในขณะเดียวกันก็ทำตัวเฉยชาเพื่อซ่อนอารมณ์เปลิดเปล็นของตัวเอง ทำเป็นเก็บใจไว้ได้

“เก๋กั๊นเหร่อ”

แม็คควีนรู้สึกหน้าชาเพราะคำวิจารณ์อย่างไม่ไว้หน้าของเอ็ด แต่ก็ต้องยอมรับ เพราะเขาเอาแต่ชักเรื่องคุณภาพสินค้าอยู่ในมุมหนึ่งของโกดังคอสต์โก ทำตัวน่าหมั่นไส้เหมือนชาวนิวยอร์กที่จู้จี้จรี ๆ

แม็คควีนก้มหน้าอ่านไดอะรี่ที่เจ้าของเขียนด้วยความง่วงจนลายมือหวัดเหมือนสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังคลานต่อ

เรากินข้าวเที่ยงที่ร้านอาหารอิตาลีชื่อดังในโคโลราโด จากที่นั่นมาถึงออร์ชาร์ดซิตี้ใช้เวลาไปห้าชั่วโมงเต็ม ๆ สวนจอดรถบ้านที่พวกเรามาถึง ปกติจะไปด้วยหิมะ เราประกอบเตาไฟขึ้นมา และเลื่อนการทำธุกิจออกไปไว้พรุ่งนี้เพราะความหนาวเหน็บอันโหดร้าย แม้ว่าจะมีเรื่องไม่สะดวกหลายอย่าง เพราะบาดเจ็บที่แขน แต่การเอาแต่มองดูเขาเฉย ๆ เป็นเรื่องที่น่ายายที่สุด ผมก็อยากจะลองประกอบมันดูบ้างเหมือนกันนี่นา

แม็คควีนหลุดหัวเราะออกมา

หนังสือแรกที่ได้ดูระหว่างท่องเที่ยวคือเรื่อง Le Papillon เป็นหนังสือที่ทั้งน่ารักและมีความสุข

เอ็มพายังคงซ่อนตัวอยู่ในช่องแคบๆ ใต้เตียง พรุ่งนี้มันควรจะกินอาหารเม็ดและไปห้องน้ำได้แล้ว

วันแรกของการเดินทางจบลงด้วยเนื้อห่าว่าเป็นห้วงเอ็มพา แม็คควีนปิดไฟอ่านหนังสือแล้วขึ้นเตียงไปนอนกดเอ็ดแน่น เขายับตัวแนบชิดกับเอ็ดที่นอนตะแคงและขดตัวเป็นกิ้ง

“หืม...แม็กกี้?”

แม็คควีนได้แต่หัวเราะเพราะเสียงที่เต็มไปด้วยความง่วงนอน

“ผมทำให้คุณตื่นสินะ”

แม็คควีนประทับริมฝีปากลงบนต้นคอของเอ็ดและกระตุกกลมที่ปูดขึ้นขึ้นมาเล็กน้อยแล้วพูด

“นอนต่อเถอะ”

เสียงกระซิบทุ้มต่ำของแม็คควีนเป็นดังคาถาเรียกความง่วง เอ็ดที่ตื่นขึ้นมาเมื่อครู่หายใจยาวปล่อยลมหายใจอุ่นๆ ออกมาอีกครั้ง

7 มกราคม

สภาพอากาศ? สดใส

แต่จุดเริ่มต้นของการเดินทางกลับไม่สดใสอย่างอากาศเลย

ไม่นึกเลยว่าแคว้นที่สองของการเดินทางก็จะอารมณ์ขุ่นมัวเหมือนมีเมฆดำปกคลุมซะแล้ว

“ทำหน้าที่แบบนั้นอีกแล้ว”

แม็คควีนผ่อนแรงมือที่บีบเบรจจักรยานแล้วพูดขึ้น ในขณะที่เอ็ดมีสีหน้าบึ้งตึง

“หน้าแบบไหนครับ”

“หน้าตาเหมือนคนไม่ยอมใช้เงินนะสิ”

“...ก็มันไม่ใช่ของที่จำเป็นนี่ครับ”

เอ็ดจ้องจักรยานที่อยู่ข้างหน้าแม็คควีนนิ่ง ตัวเลขบนป้ายราคาซึ่งติดอยู่ตรงจักรยานเล็กลงเขาไฟฟ้าที่มาพร้อมกับแบตเตอรี่ความจุสูงคือ \$3,277.52 หากรวมราคาจักรยานสองคันเข้าด้วยกันก็เป็นเงินเกินหกพันดอลลาร์ ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ชวนให้รู้สึกเสียดายที่ซื้อของมาใช้ในระยะเวลากำหนดเพียงสามเดือนแล้วทั้ง

แม็คควีนน้อยขึ้น

“แล้วจะให้ผมซื้อของตัวเองคนเดียวหรอ”

“ผมมีจักรยานที่นินยอร์กอยู่แล้วนี่ครับ แคมคันนั้นคุณก็เป็นคนซื้อให้ด้วย”

“แต่คุณไม่มีจักรยานที่นี้ไงครับ”

แม็คควีนชี้ไปที่พื้นเพื่อเน้นคำว่า “ที่นี้”

“ถึงยังงั้นผมก็ซื้อจักรยานไม่ได้อยู่ดีเพราะใส่เผือกอยู่”

“อีกไม่กี่อาทิตย์ก็จะถอดแล้วนี่”

“ไม่เป็นไรครับ คุณซื้อแค่ของตัวเองเถอะ”

แม็คควีนจินตนาการภาพตัวเองขี่จักรยานท่องเที่ยวไปตามจุดต่างๆ ขี่จักรยานไปบนเลนจักรยานข้างทางด่วน เข้าไปในเมือง ไปร้านหนังสือคนเดียว แล้วก็ห้อยโหนตัวอยู่บนหน้าผาหินทรายตะปุ่มตะป่ำเพียงลำพังในสถานที่ท่องเที่ยวที่ออกเดินทางมาพร้อมกันสองคน

แม้จะได้เป็นอิสระอย่างเต็มที่ แต่เขาก็ไม่ใช่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเพียงลำพัง ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตนที่ออกเดินทางเพื่อค้นหาตัวเอง การเดินทางของเขามีความหมายอยู่ตรงคำว่าท่องเที่ยว ‘ด้วยกัน’ ต่างหาก

ดังนั้นแม็คควีนจึงยอมแพ้ไม่ได้เป็นอันขาด

“ผมแค่อยากซื้อให้คุณเองครับ”

เอ็ดส่ายหน้า

“ผมไม่ต้องการมันจริงๆ ครับ”

แม้คควีนคิดเอาไว้ว่าตอนไปเที่ยวในพื้นที่ที่เธอรถบ้านเข้าไปไม่ได้ ตอนชมบรรยากาศในเมือง ตอนไปแถวๆ ทางด่วนและริมแม่น้ำ เธออยากขี่จักรยานกับเอ็ด ทว่าเสียงคัดค้านเด็ดขาดของเอ็ดทำให้แผนการของเขารู้สึกจะเลือนรางลงทุกที

“ไม่นั้น...ซื้อคันที่ถูกลงหน่อยไหมล่ะ”

การใช้เงินหกพันดอลลาร์ไปกับเวลาแค่สามเดือนแล้วหาทางกำจัดมันทิ้งอาจน่าเสียดายเหมือนกันที่เอ็ดว่าจริง ๆ ก็ได้

แม้คควีนจะไปขี่จักรยานซึ่งมีตัวเลขราคา \$198.99

“คันนี้เป็นไง”

“เราเอามันกลับไปนิวยอร์กด้วยไม่ได้นี่ครับ ซื้อแค่ของคุณเถอะ”

วิธีนี้ก็คงจะไม่ใช่ว่าคำตอบเหมือนกัน เอ็ดพยายามปฏิเสธของขวัญของเขาด้วยท่าที่อ่อนโยน

ทั้งสองคนมองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร หลังจากความเงียบงันอันยาวนานผ่านไป แม้คควีนก็ตัดสินใจได้ กิจกรรมขี่จักรยานตระเวนไปเรื่อยถูกลบทิ้ง แม้คควีนคิดพลางพูดด้วยอารมณ์สงบลง

“เข้าใจแล้วละครับ ฉันผมก็ไม่ซื้อด้วย”

เขาหยิบถุงมือกันหนาวที่วางอยู่บนแผงห่างจากจักรยานไปนิดหน่อย ขึ้นมา ไล่สายตาอ่านวัสดุ ประสิทธิภาพ และใบรับรองคุณภาพราวกับเป็นหุ่นยนต์ แล้วก็รู้สึกได้ว่ามีคนป่วนเบ๊ยนอยู่ข้างหลัง

“...ถ้ามันจำเป็นสำหรับคุณก็ซื้อเถอะครับ”

แม้คควีนส่ายหน้าโดยไม่พูดอะไร

“ไหนว่าคุณจะซื้อเพราะมันจำเป็นไงครับ...ไม่ซื้อแล้วเหอะ”

“ไม่ต้องซื้อก็ได้ครับ ไปกันเถอะ”

ทั้งสองคนหอบเอาความตึงเครียดเล็กน้อยออกมาจากร้านขายอุปกรณ์กีฬา เอ็ดเดินตามหลังแม้คควีนแล้วเอาแต่เหลือบมองด้านหลังของเขาด้วยท่าที่ห่อเหี่ยวเล็กน้อย ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้ใส่ใจการปะทะคารมเมื่อครุ่นนึกเท่าไรนัก เอ็ดพยายามคาดเดาสิ่งที่อยู่ในใจที่ชายหนุ่มไม่ได้แสดงความรู้สึกออกมา เขาอ่านไม่ออกเลยว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่

แต่สุดท้ายก็รู้สึกว่ามันช่างไม่ยุติธรรม จึงเลือกปิดปากเงียบแทน

แม็คควีนไปคาเฟ่ที่มีไวไฟเพื่อปั่นต้นฉบับ หลังจากล้างเครื่องดื่มแล้ว พวกเขาก็แทบไม่ได้คุยอะไรกันอีกนอกจากเรื่องที่จำเป็น

เอ็ดอ่านหมายเหตุเกี่ยวกับ โรบินสัน ครูโซ ที่จอห์น ริเช็ตตี เขียน แม้จะอ่านชีวประวัติไม่กี่ย่อหน้าของแดเนียล ดีโฟ ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซ้ำอยู่หลายรอบ แต่มันก็ไม่เข้าหัวเขาเลย ในทางกลับกัน แม็คควีนกลับจดจ่ออยู่กับต้นฉบับและเขียนงานอย่างสิ้นไหลราวกับได้สับสวิตซ์ตัดขาดจากทุกสิ่งโดยสิ้นเชิงแล้ว เอ็ดเคยประทับใจและทึ่งกับความสามารถในการจดจ่อของเขา ทว่าบัดนี้กลับรู้สึกว่ามันน่าหมั่นไส้นิดหน่อย จนคิดไปว่า หากปล่อยให้เขาได้ถลุงเงินไปกับจักรยานราคาแพงตั้งแต่แรก ตนอาจจะสบายใจกว่านี้

เอ็ดอ่านประโยคเดิมที่ไม่เข้าหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วก็ปรับความคิดเมื่อครู่นี้ของตัวเอง

นอกจากแม็คควีนจะเป็นผู้มีทรัพย์สินมหาศาลจากหนังสือแล้ว เขายังได้กำไรจากการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์และหุ้น ดังนั้นการซื้อจักรยานราคาแค่หกพันห้าร้อยดอลลาร์ก็จะเป็นดั่งเท้าของเขาระหว่างออกเดินทางเป็นเวลานานจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่ ด้วยระดับของแม็คควีนแล้ว เงินจำนวนนั้นไม่ทำให้ชนหน้าแข่งร่วงด้วยซ้ำ

ขณะที่เอ็ดกำลังจมอยู่ในห้วงความคิดต่าง ๆ ก็มีเสียงเรียกเข้าดังออกมาจากกระเป๋าสองของเขา คนที่โทรมาคือเดเร็ค

เอ็ดออกมาข้างนอกเพราะไม่อยากรบกวนแม็คควีนที่กำลังทำงาน แต่แล้วก็ต้องนึกเสียใจเพราะอากาศหนาวจนมือที่ถือโทรศัพท์แข็งไร้ความรู้สึก เขาน่าจะหยิบถุงมือที่แม็คควีนซื้อให้ออกมาด้วย

“ถึงแล้วเหร้อ”

เดเร็คเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงคล้ายว่าไม่แยแสเท่าไร

“มาถึงตั้งแต่เมื่อวาน แล้วก็เช่ารถบ้านเรียบร้อยแล้วด้วย”

“โอ้โฮ รถบ้าน เป็นไงบ้างล่ะ”

“ดีเลยนะ”

เอ็ดดี้

“เหมือนจะดีกว่าบ้านอีก เพราะรถยาวประมาณสามสิบฟุต”

บางครั้งการท่องเที่ยวอย่างอิสระก็พาให้เขามุ่งหน้าไปยังภูเขา บางครั้งก็ริมแม่น้ำหรือทุ่งหญ้าอันเปล่าเปลี่ยว เขาจะไปที่ไหนก็ได้แล้วแต่เท้าจะนำพาให้เดินไป เดเร็คบนฟิมพ์พารากับอิจฉาเอ็ดเสียเต็มประดา

“ฉันต้องฝึกทั้งวันเลยเนี่ย”

“ฝึกอะไร”

“ฝึกสกัดคนที่ถือปืน”

“แล้วเก่งขึ้นบ้างไหม เมื่อก่อนนายเคยถูกฉันเล่นงานหลายรอบเลยนี่”
เสียงหัวเราะของเอ็ดทำให้เดเร็คโมโห

“ฉันไม่ใช่คนเดิมแล้วนะ แล้วก็ไม่ได้ว่างพอจะไปเที่ยวเหมือนใคร
บางคนสักหน่อย”

“ก็ได้ ฉันมาเที่ยวเพราะว่างก็ได้”

เดเร็คแค้นหัวเราะ

“ได้ยินมาจากแอสแล้ว เห็นว่าเป็นวิธีขอลางานที่แปลกใหม่มากเลยนี่”

“ฉันก็ไม่อยากเจ็บตัวในวันคริสต์มาสอีฟเหมือนกันนั่นแหละนะ”

หลังจากเริ่มทำงาน วันคริสต์มาสสักจะเป็นวันที่น่ากลัวอยู่เสมอ และงานกิจกรรมที่จัดกลางแจ้งก็มักจะวุ่นวายทุกครั้ง เมื่อสองสิ่งนั้นรวมกัน เป็นกิจกรรมกลางแจ้งในวันคริสต์มาสอีฟจึงน่าสะพรึงกลัวเอามากๆ เอ็ด แชนท์ทอนเข้าไปช่วยเด็กออกจากกลุ่มคนที่วิ่งเข้าไปรุมนักร้องที่กระโดดลงจากเวที ช่างบังเอิญเหลือเกิน เพราะเด็กชายที่เอ็ดช่วยไว้เป็นหลานชายของผู้บริหารฝั่งเจ้าภาพจัดงาน ผู้รับผิดชอบต้องการแสดงความรู้สึกขอบคุณเขา จึงตกลงเซ็นสัญญาผูกขาดการรักษาความปลอดภัยกับบริษัทของแอส นี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เอ็ดได้รับวันหยุดชดเชย

“ก็ใช่ แต่เพราะแบบนั้นถึงได้ยอมปล่อยให้หายลาหยุดง่าย ๆ ง่ายแล้วแชนเป็นไงบ้าง”

“ไม่ค่อยสะดวกนัก แต่ก็...ไม่เป็นไร แม็คควีน่ะสิที่ลำบาก”

“ให้หมอนั้นลำบากบ้างก็ได้”

ท่าทีของเดเร็คที่มีต่อแม็คควีนยังคงเต็มไปด้วยอคติ เดเร็คเกลียดเขาอย่างเสมอดันเสมอปลาย เขาไม่อยากจะรู้จักอีกด้านหนึ่งของแม็คควีนและไม่แม้แต่จะพยายามเข้าใจ เหมือนคนที่เห็นแค่พาดหัวข่าวแรงๆ แล้วคิดว่าตัวเองรู้เรื่องของคนที่เห็นประเด็นดีทุกอย่างแล้ว แม้ว่าเอ็ดพยายามจะไม่พูดเรื่องของแม็คควีนเมื่ออยู่ต่อหน้าเดเร็ค แต่ก็เชื่อว่าจะทำให้เช่นนั้นได้เสมอไป

“เดเร็ค อย่าใจแคบไปหน่อยเลยนะ”

“อา ไม่รู้ละ ฉันไม่ชอบชี้หน้าโอ้หมอนั่นเลย”

“เดเร็ค”

“ไปเที่ยววันเหรือ คงจะดีสุดๆ ไปเลยนะ อา อิจจานายชะมัด!”

อยู่ดีๆ เสียงของเดเร็คที่แกลังทำเป็นไม่ได้ยินเอ็ดแล้วพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทนก็ทำงาโลออกไป ใครบางคนกำลังตะโกนเรียกเขาอยู่ที่ปลายสาย

“เอ็ด ฉันต้องไปแล้ว ระวังตัวด้วยล่ะ!”

เดเร็ควางสายไปดื้อๆโดยไม่รอฟังคำตอบของเอ็ด หลังจากเข้ามาใกล้จนทำให้รู้สึกวาระยะทางจากนิวยอร์กที่เคยอยู่แสนไกลใกล้นิดเดียว เขาก็ถอยห่างออกไปเพื่อระยะทางระหว่างโลกกับดวงจันทร์ภายในชั่วพริบตา หัวใจของเอ็ดว่างเปล่าเหมือนทั้งจักรวาลหลุดลอยออกไป

เอ็ดพยายามจะทำให้มือซ้ายที่แข็งทื่อเพราะคุยโทรศัพท์เป็นเวลานานอบอุ่นขึ้น แล้วก็ตระหนักได้อีกครั้งถึงสภาพของมือขวาที่ติดอยู่ในฝือก พอถูมือสองข้างเพื่อเพิ่มความอบอุ่นไม่ได้ เขาก็นึกออกว่ามีหลายเรื่องเหลือเกินที่ทำให้ชีวิตไม่สะดวกสบาย

เมื่อคืนนี้แม็คควีนช่วยเอ็ดอาบน้ำ เขาทั้งช่วยสวมชุดนอน ถอดเสื้อผ้า และเปลี่ยนเป็นชุดลำลองสำหรับออกไปข้างนอกให้ มิหนำซ้ำยังขนย้ายสัมภาระที่หนักอึ้งกว่าเอ็ดมาก หลังจากขับรถมาเป็นเวลานานยังคอยเตรียมอาหารเย็น ล้างจาน ไปจนถึงประกอบเตา ทุกอย่างล้วนเป็นฝีมือของแม็คควีนหมด แม้แต่ตอนที่เอ็ดเจ็บแขนตอนกลางดึกจนนอนไม่สบาย เขาก็เอาหมอนหนุนมารองแขนให้อีกใบ

เอ็ดมองปลายนิ้วของตัวเองที่แดงเพราะความหนาวอย่างเหม่อลอย

ก่อนจะเงยหน้าขึ้น เขารู้สึกว่าตัวเองควรขอโทษ

เอ็ดค่อยๆ ปลอบจิตใจที่ร้อนรุ่มให้สงบ แม้อยากเปิดประตูเข้าไปแล้วตะโกนว่า “ขอโทษครับ” ใส่แม็คควีนทันทีที่เห็นเขาก็ตาม แม็คควีนกำลังรัวเคาะเป็นพึมพำในตึกที่ดูเล็กไปถนัดตาเมื่อเปรียบเทียบกับมือใหญ่ของเขา เอ็ดมองดูท่าทีของอีกฝ่ายด้วยหัวใจของคนที่กำลังมองดูของที่ตนทะนุถนอม เมื่อแม็คควีนเงยหน้าขึ้น สายตาของทั้งคู่ก็ประสานเข้าด้วยกัน อีกฝ่ายปิดโน้ตบุ๊กทันที

“เอ็ด”

“ครับ”

“คำพูดของผมแทงใจคุณหรือเปล่า”

เอ็ดออกไปเพราะน้ำเสียงดุตันของเขา

“ครับ?”

“คุณเสียใจหรือที่เมื่อสักครู่ผมเดินออกไปก่อน”

แม็คควีนสบตาเอ็ดตรงๆ แล้วถามย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ถ้อยคำที่พูดนั้นอ่อนโยน ทว่าน้ำเสียงกลับไม่เป็นเช่นนั้น จึงทำให้เอ็ดสับสนเล็กน้อย

“ไม่ได้เสียใจครับ”

“ไม่ได้โกรธจ้ะหรือครับ”

“ไม่โกรธครับ”

“งั้นทำไมไม่พูดอะไรเลยล่ะ”

“นั่นก็เพราะว่า”

เอ็ดพูดไม่ออก เขาสูดหายใจเข้าลึกสุดปอดแล้วพูดออกมา

“เพราะคุณกำลังทำงานอยู่”

เอ็ดคิดในใจว่า คุณเองก็ไม่พูดอะไรเลยเหมือนกัน แม้จะรู้สึกว่าการมกนภายในเอ่อล้นขึ้นมา แต่เขาก็บอกตัวเองให้สงบลงแล้วพยายามเข้าใจแม็คควีนมากขึ้นอีกนิด เอ็ดเดาว่าที่อีกฝ่ายถามตนว่าเสียใจหรือโกรธหรือไม่ น่าจะเป็นเพราะเจ้าตัวรู้สึกอย่างนั้น

“แม็คควีน...เสียใจจ้ะหรือครับ”

“ถึงการซื้อจักรยานจะไม่ใช้การจ่ายเงินอย่างสมเหตุสมผล แต่ผมก็คิดว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่ไม่ควรซื้อ”

“บอกตามตรงว่าผมไม่ต้องการมันครับ”

แม้คควินจ้องหน้าเอ็ดนิง สุดท้ายก็ยกมือยอมแพ้ให้กับคนรักที่ปฏิเสธของขวัญซึ่งบรรจุความรักของเขาลงไปเต็มเปี่ยมอย่างไร้เยื่อใย

“ก็ได้ครับ ไม่ซื้อก็ได้”

แม้คควินทำหน้าวินแล้วใช้มือยันหน้าผาก

“ผมก็แค่...คิด”

“คิดอะไรครับ”

“ก็คิดประมาณว่าหากสุดท้ายแล้วการให้ของขวัญอีกฝ่ายเป็นการทำไปเพื่อความพึงพอใจของตัวเอง นั่นที่ผมรู้สึกน้อยใจจากการปฏิเสธของคุณ...คงเป็นเพราะผมเห็นแก่ตัว”

เอ็ดตอบกลับด้วยน้ำเสียงทงนงตัว

“คุณคิดทบทวนตัวเองถึงขนาดนั้นเลยเหรอ”

แม้คควินใช้มือหนาของเขากุมไบหน้าแล้วหัวเราะจนไหล่ไหว เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นรอยยิ้มขี้เล่นของเขาเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าหายหงุดหงิดแล้ว

“ลืมไปแล้วเหรอ ผมเป็นลูกของอาจารย์สอนศาสนานะ กิจวัตรก่อนนอนของผมคือการท่องบทสวดอธิษฐาน แล้วก็อธิษฐานชำระบาปทุกคืน”

“คุณนี่เป็นคนเรียบร้อยจริงๆ”

“ว่าไงนะ”

เอ็ดหัวเราะลั่นเมื่อเห็นแม้คควินทำท่าทางจุนเจียว อีกฝ่ายมองเขาหัวเราะด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักก่อนจะถามคำถาม

“เราดีกันแล้วใช่ไหม”

เอ็ดยิ้มละมุน

“เราทะเลาะกันตอนไหนเหรอครับ”

แม้คควินขยับเข้ามาใกล้เอ็ด บุคคลที่ทำให้เขาวิตกกังวล หลังจาก

ผ่านขั้นตอนการผัดใจและคืนดี ความชื่นมื่นก็มักจะปรากฏขึ้นอีกครั้งเป็นธรรมดา เขาส่งสายตาไปให้เอ็ดอย่างเงิบงัน

“คนอื่นมอญอยู่นะครับ”

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลย ยิ่งไงก็เป็นคนที่พวกเราจะได้เจอหน้าอีก”

เอ็ดสบตาเข้ากับหญิงมอญคนหนึ่งที่นั่งอยู่หลังแม็คควีนและกำลังมองพวกเขาไม่วางตา

“พักยอฮุน คุณจะทำให้ผมร้อนใจอยู่เรื่อยเลยใช่ไหม”

หญิงชราผู้น่าสงสารจากชนบทต้องมาเห็นภาพที่ไม่ควรเห็นเข้าเสียแล้ว เอ็ดหลบสายตาเธอด้วยแวตารู้สึกผิด แล้วก็คล่องแขนรอบคอของแม็คควีน

หลังจากที่ริมฝีปากของทั้งคู่ประกบเข้าหากัน แม็คควีนก็รุกเข้ามาอย่างลึกซึ้งราวกับจะกลั้นเกล้งเอ็ดที่ไม่มีสมาธิจดจ่อเอาเสียเลย เอ็ดหน้าแดงก่ำ แต่ก็หลับตาพริ้ม เมื่อลิ้นของอีกฝ่ายไล่ผ่านและกดย่ำบนริมฝีปากหนา เขาก็ห่อตัวแล้วส่งเสียงครางต่ำๆ ในลำคอ

“ที่นี่พวกเรา...กลับบ้านกันดีไหมครับ”

แม็คควีนจวบลงบนริมฝีปากของเขาเสียงดังอีกครั้งพลางถาม

“บ้าน...หรอครับ”

เอ็ดค่อยๆ ลืมตาขึ้นแล้วถามกลับด้วยน้ำเสียงประหลาดใจเหมือนกำลังค้นหาความหมายใหม่ที่แฝงอยู่ในคำว่าบ้านที่เขาคุ้นเคย เขานึกถึงสำนักงานของแม็คควีน แล้วก็ติดต่อไปถึงอพาร์ทเมนต์ห้องเล็กเหมือนรูหนูที่อยู่กับเซซิลและไรอัน หลังจากนั้นถึงได้นึกถึงรถบ้านคันมืมหาที่เอ็มพากำลังรออยู่ ใช่แล้ว บ้านของพวกเขาในอีกหนึ่งร้อยวันข้างหน้าคือรถยนต์ที่ใช้เป็นพาหนะในการเดินทางนั่นเอง

ส่วนใหญ่เหล่าพนักงานเดินท์ที่เดินทางด้วยรถบ้านจะยอมจ่ายราคาแพงเพื่อนำรถไปจอดในรีสอร์ทหรือสวนสำหรับรถบ้านและค้างคืนที่นั่น หากเงินไม่หนาพอก็จะหาลานทางเดินท์ที่ไม่มีแหล่งจ่ายพลังงานให้ซุกอับ แต่หากถึงขั้นนั้นยังจ่ายไม่ไหวก็จะไปหาที่จอดที่เหมาะสมอย่างในพื้นที่ป่าหรือพื้นที่ของสำนักบริหารจัดการที่ดิน หากสุดท้ายแล้วยังจ่ายไม่ไหวอีกก็จะจอดรถ

ริมถนน หรือบางครั้งก็ลานว่างใกล้ๆ บ้านพักอาศัย ทำตัวเป็นคนเร่ร่อน ที่นอนในรถบ้าน ในบรรดาคนเหล่านี้มีคนจรจัดที่อาศัยอยู่ในรถตลอดเวลา อยู่เยาะ บรรดาผู้พักอาศัยจึงไม่ค่อยยินดีกับรถบ้านที่มาจอดใกล้บ้านตนนัก

เอ็ดมองดูห้างที่อยู่ตรงข้ามอีกฝั่งถนนผ่านหน้าต่างรถ มีรถวิ่งเข้าออก ลานจอดไม่ขาดสาย เขาเปิดหน้าต่างและม่านกันแดดเพื่อกันแสงไฟจาก ในรถไม่ให้เล็ดลอดออกไปด้านนอก เพราะจอดรถไว้ในลานว่าง จึงต้องระวังพฤติกรรมของตัวเองเป็นพิเศษ

“คุณระเวงเธอ”

แม้คเค็นถอดเสื้อออกแล้วขยับเข้ามาใกล้ ใช้มือข้างหนึ่งเชยกางเอ็ด ขึ้นแล้วถาม ลมหายใจอุ่นของเอ็ดขณะกำลังควบคุมอารมณ์ต้นตัวให้สงบ ลอยออกจากริมฝีปากที่เผยออกเพราะแรงบีบเบาๆ

“เปล่าครับ”

เอ็ดตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ตอนนี้ประสาททุกส่วนของเขากำลัง มุ่งไปที่ห้างฝั่งตรงข้ามของถนน แม้คเค็นใช้นิ้วมือล้วงวนในปากและกดลิ้น ของเอ็ดอย่างไม่เกรงใจแล้วสอดลิ้นลิ้นของตัวเองเข้ามา เขาดูดดมลิ้น ของเอ็ดจนเกิดเสียง จากนั้นก็ใช้มือใหญ่จับท้ายทอยของอีกฝ่ายเอาไว้ เอ็ด พลาดจังหวะที่จะสุดหายใจเข้าไปจึงเอาแต่กลืนลมหายใจอยู่เช่นนั้น ท้ายที่สุดหลังจากริมฝีปากผละออกไป เขาก็ถอนหายใจหอบ ปลดปล่อย ลมหายใจอุ่นออกมา ไม่นานนักแม้คเค็นก็ประทับริมฝีปากลงมาอีกครั้ง แล้วจับเขาให้นอนราบลงบนเตียง

เมื่อถูกบีบที่คอเบาๆ ใบหน้าของเอ็ดก็แดงระเรื่อขึ้น เขาเพลล่อไอ ออกมาเพราะหายใจไม่ทัน เมื่อมือที่คอเพิ่มน้ำหนักกด ดวงตาของเอ็ด ก็แดงก่ำเหมือนคนที่ถูกต้อนให้อยู่ในจุดวิกฤต

แม้บางครั้งบางครั้งพวกเขาจะมีความสุขใจเหมือนเพื่อนเพราะ อยู่ด้วยกันมานาน แต่เมื่อถึงจุดที่บรรยากาศรอบตัวเปลี่ยนไป ความ สัมพันธ์ก็มักจะถูกประกอบขึ้นใหม่อีกครั้ง พอถึงช่วงเวลานั้น พวกเขาจะ จ้องมองใบหน้าที่เคยเป็นเหมือนเพื่อนสนิทด้วยอารมณ์ลามกอนาจารแทน และนี่ก็อยากเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายบิดเบี้ยวพิสดาร อยากเห็นอีกฝ่าย

หอบแฮกเพราะหายใจไม่ทัน อยากเห็นเรือนร่างที่เปียกโชกเหม็นอับชื้นกัน และอยากดูตูดเนื้อหนังของอีกฝ่ายเพื่อลั้มรสและทิ้งร่องรอยเอาไว้

ทุกครั้งที่แม็คควีนทำกับเขาตามอำเภอใจเมื่ออยู่บนเตียง เอ็ดจะรู้สึกกลัวเสมอเพราะจับทิศทางความสุขสมไม่ได้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ชอบที่แม็คควีนคอยควบคุมลมหายใจของเขาแล้วเป็นผู้นำตลอด เขาใช้มือซ้ายที่เป็นอิสระวางเรือนผมของแม็คควีนแล้วถูแกนกลางที่กำลังตื่นตัวอยู่ใต้กางเกงกับอีกฝ่ายอย่างร้อนรน แม่มือที่บีบลำคอผละออกไปแล้ว เอ็ดก็ยังคงแลบลิ้นออกมาเล็กน้อยพลางหายใจหอบแล้วถูไถร่างกายส่วนล่างของแม็คควีน เมื่อมองเห็นลิ้นสีแดงระเรื่อ แม็คควีนก็รู้สึกอยากจะบดขยี้แกนกลางของตนในริมฝีปากชิ้นนั้น

เขาขึ้นคร่อมตัวเอ็ดแล้วปลดตะขอกางเกงออก ล้วงเอาแกนกลางของตนที่ตื่นตัวแล้วครึ่งหนึ่งออกมา ทันทันที่ริมฝีปากแดงเรื่อเผยออกมา ลิ้นอ่อนนุ่มก็ตรงเข้ามาสัมผัสส่วนปลายแกนกลางทันทีจนปลายลิ้นเริ่มจะแข็งเกร็ง เมื่อถูกปลายลิ้นสัมผัสส่วนปลายที่โค้งงอ ความรู้สึกต่อต้านก็แล่นเร็วขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังทำให้เขาตัวสั่นน้อยๆ แม็คควีนผ่อนลมหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา ใช้มือนั้นหนึ่งไว้ก่อนจะก้มเอวลงเพื่อให้สอดใส่เข้าไปได้ลึกกว่าเดิม เนื้ออ่อนนุ่มภายในริมฝีปากอุ่นที่โอบรับแกนกลางรอบด้านทำให้เขารู้สึกสุขสม

เมื่อขยับเข้าไปลึกอีกหน่อย ส่วนปลายก็แตะเข้ากับลิ้นโกที่ชวนให้จิกจี้ เขารู้สึกได้ถึงการเคลื่อนไหวภายในลำคอและการตอตรัดแกนกลางอย่างยากลำบาก ไม่รู้ว่าไปแตะผิดที่หรืออย่างไร หน้าอกของเอ็ดถึงกระเพื่อมขึ้น ทำให้เจ้าตัวกระแอมไถไม่หยุด

แม็คควีนผละกายออกไปแล้วเฝ้ามองเอ็ดซึ่งหน้าอกไหวกระเพื่อมพร้อมกับไอโซลคโดยไม่พูดอะไร พลังเซ็ดน้ำตาให้เอ็ดที่มีอาการต่อต้านทางกาย

แม้เขาไม่ได้มีรสนิยมชื่นชอบเช็ทซ์แบบบีบบังคับอีกฝ่าย แต่ประสบการณ์ที่ได้รับจากเอ็ดแตกต่างออกไป ไม่ว่าเขาจะได้สัมผัสอะไรผ่านเอ็ด นั้นล้วนแล้วแต่เป็นแรงกระตุ้นที่แปลกใหม่ เมื่ออยู่กับเอ็ดจึงรู้สึก

เหมือนตนลงมือทำเรื่องที่บ้าร่ำทำได้หมด

แม็คควีนดึงกางเกงห่อหุ้มของพวกเขาทั้งคู่ลงอย่างเร่งรีบ ยืนมือออกไปยังชั้นวางข้างเตียงแล้วหยิบเจลหล่อลื่นขึ้นมา

“แฮก...”

เอ็ดดอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วบีบไหล่กำยำของแม็คควีน เมื่อนิ้วมือสองนิ้วและของเหลวสอดลึกเข้ามาตรงหว่างขา ความปวดแปลบก็ทำให้เอ็ดนิ้วหน้าแล้วกางขาออกกว้างขึ้นกว่าเดิม

“อ้อ...”

แม็คควีนดันนิ้วกลับเข้าไปสู้กับแรงต้านที่ผลักออกมา แล้วใช้นิ้วกวาดไปรอบๆ

“อ๊ะ!”

แม็คควีนมองดูเอ็ดส่งเสียงครางแล้วสอดนิ้วนางเข้าไปเพิ่ม

“อา อ้อ...หะ ช้าหน่อย”

ช่องทางเปียกชื้นที่เปิดกว้างรับนิ้วที่บุกเข้าไปทำให้เขาเกิดอารมณ์ แม็คควีนกางนิ้วและหุบเหมือนทำท่ากรรไกรซ้ำๆ จากนั้นก็เพิ่มนิ้วก็ยอเข้าไปแล้วข้อนิ้วเพื่อกระตุ้น ช่องทางด้านหลังบีบรัดเหมือนจะขบเคี้ยวสิ่งที่รูกล้ำเข้ามาในร่างกาย

หากสิ่งที่ช่องทางนั้นบีบรัดอย่างตะกรุมตะกรามไม่ใช่นิ้วมือของเขา แต่เป็นแกนกายล่ะ...แม็คควีนจินตนาการถึงภาพที่ช่องทางนั้นกำลังจับตัวตนของตนเอง แล้วใช้หัวเข่ากดต้นขาของเอ็ดเอาไว้เพื่อให้อีกฝ่ายอ้าขากว้างกว่าเดิม

“อีก อ้า...อ้อ อ้อ อีก!”

เขาขยับนิ้วมือที่สอดลึกเข้าไปในช่องทางที่ถูกแหวกกว้างอย่างรวดเร็ว

“มะ...แม็กก็...อึก...อ้อ...อะ...อันนี้...ปะ...แปลกๆ ครับ”

เมื่อเจลที่เคยเย็นค่อยๆ อุ่นขึ้นมา ความรู้สึกแปลกประหลาดก็แผ่กระจายไปทั่วร่าง แม็คควีนอนิ้วที่อยู่ภายในตัวเอ็ดขึ้นมาทางหน้าท้อง พลางตอบ

“ใช่ครับ เจลร้อนนะ”

เขาตั้งมือออกอย่างรวดเร็วแล้วแทรกแกนกายเข้าไปแทนทันทีโดยไม่เปิดช่องให้ได้พักหายใจ เอ็ดทั้งตัวสั่นเทาและเกร็งไปทั้งตัว ไม่อาจเปล่งเสียงใดๆ ออกมาได้ กระนั้นแม็คควีนก็ยังคงไม่เว้นช่องว่าง เขาซ้ำแทรกแกนกายที่สอดเข้ามาแล้วครึ่งหนึ่งจนมิดถึงโคน ทำให้เอ็ดส่งเสียงครางออกมาในที่สุด

“อึก!”

บริเวณรอบปากทางนั้นถูกบังคับให้ขยายกว้างอย่างไร้ความปราณี และไม่มีเวลาให้ได้ปรับตัวก่อน เอ็ดหายใจหอบเหือกหลายครั้งเหมือนคนที่ถูกแทงเข้าที่ท้อง เขาผลักแม็คควีนออกไป แต่ริ้วแรงที่มีกีด้านอีกฝ่ายไม่ไหว แม็คควีนประสานมือเข้ากับมือซ้ายของเอ็ดแล้วกดมันแนบกับผนัง ก่อนจะขยับเอวเป็นจังหวะอย่างกระแทกกระทั้น

แกนกายที่กระแทกเข้ามาทั้งใหญ่ หนา และแข็งแกร่งจนเกิดเสียงดังหนำซ้ำสัมผัสที่ทาเลร้อนเอาไว้เป็นวงกว้างยังกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจนถึงขีดสุด แกนกายที่เสียดสีกับผนังเยื่อぶด้านในแล้วถอยกรูดออกไปสร้างแรงกดดันทับเยื่อบางอย่างแรง เอ็ดต้องกัดริมฝีปากเพื่อไม่ให้เสียงครางหลุดลอดออกมา

“ทำไมถึง...อือ...กลืนไว้ล่ะครับ”

แม็คควีนที่ใช้แรงกระแทกแกนกายเข้ามาเอื่อยถาม เอ็ดยังคงขบริมฝีปากอย่างดิ้นรนเพื่อซ่อนเสียงที่จะเล็ดลอดออกมา

“หืม ทำไมไม่ร้องออกมาล่ะ”

แม็คควีนหยุดชะงักแล้วเร่งเอาคำตอบอีกครั้ง เอ็ดทำสีหน้าตกใจแล้วกลืนน้ำลาย

“กลัวว่า...จะได้ยินไปถึงข้างนอกนะครับ”

“ไม่เป็นไร ไม่ได้ยินหรอก”

เอ็ดซ่อนสายตาขึ้นมองเหมือนไม่เชื่อคำพูดของเขา แม้ว่าจุดที่รถบ้านจอดอยู่จะเป็นบริเวณริมถนนและอยู่ติดบ้านเศรษฐกิจที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ แต่ก็มียารถจอดอยู่ประปราย แคมผังตรงข้ามของถนนยังมีห้างขนาดใหญ่ด้วย

แม็คควีนยิ้มแล้วพูด

“ได้ยีนิดๆ หน่อยๆ จะเป็นไรไปล่ะ”

เอ็ดพยายามข่มเสียงคราง ท่าทางของเขาในตอนทำเรื่องที่ลามกที่สุดในโลก แต่ยังข่มกลั้นเสียงครางเพื่อปกปิดอารมณ์ตื่นเต้นเอาไว้กำลังช่วยความคิดด้านเหตุผลของแม็คควีน เขาจับบันท้ายของเอ็ดแน่นแล้วกระแทกตัวตนเข้าไปอย่างแรงจนอีกฝ่ายอ้าปากค้างแล้วส่งเสียงร้อง “อ้า” เสียงลมหายใจอันแผ่วเบาเสียดแทรกออกมาเพราะความรู้สึกเหมือนร่างกายส่วนล่างถูกตะไบออกไป แต่เสียงครางเช่นนั้นยังไม่อาจทำให้แม็คควีนพึงพอใจ เขายกขาของเอ็ดขึ้นมาพาดไว้บนไหล่ แล้วกดตัวกระแทกจากบนลงล่าง เอ็ดครางต่ำๆ ในลำคออย่างไร้เรียวแรง

“ฮึบ...อีก...อื้อ”

“ทำไมล่ะ...มันเหมือนกับ...แฮก...ทำกันกลางแจ้งขึ้นเหรอ”

แม็คควีนมองดูแกนกลางที่เส้นเอ็นปูดนูนขึ้นมาอย่างเด่นชัดขณะขยับเข้าออกบริเวณช่องทางที่หุบแคบลงแล้วเลียริมฝีปาก

“เหมือนใครแอบฟังอยู่ขึ้นเหรอ เพราะอย่างนี้ถึงได้บีบแน่น...อีก...กว่าเดิมหรือเปล่านะ”

เขาสอดใส่แกนกลางเข้าภายในช่องทางที่ขมิบเข้าหากันตามธรรมชาติ ถอยออกจนถึงส่วนปลายแล้วก็สวนย้าเข้าไปซ้ำๆ จนขาของเอ็ดที่พาดบ่าสั่นพับๆ ไม่รู้เป็นเพราะเจอร้อนหรือเปล่า แต่ยิ่งขยับก็ยิ่งทำให้รู้สึกร้อนรุ่มกว่าที่เคย

“แปลก...แปลกมากเลยครับ”

“รู้อะไรไหม”

แม็คควีนขึ้นคร่อมบนตัวเอ็ดเต็มตัวแล้วยึดม้ว

“เวลาคุณบอกว่าแปลก ผมยังมีอารมณ์ตลอด”

เขาจงใจสอดตัวตนเข้าไปจนสุด เมื่อต้นตัวขึ้นข้างบนอีกครั้งปากทางที่เชื่อมกับแกนกลางก็ปล่อยฟองสีขาวออกมา มันไหลไปตามร่องของบันท้าย เจลร้อนกลายเป็นฟองเพราะการสอดใส่ซ้ำๆ ดูเฟินๆ จึงเหมือนช่องทางด้านหลังปล่อยน้ำรักออกมา ช่างเป็นภาพที่ลามกเหลือเกินหน้าท้องส่วนล่างของเอ็ดคันยิบๆ แม็คควีนอยากจะรีบปลดปล่อยอะไร

บางอย่างที่คิดว่าข้างในนั้นแล้ว เขาดึงเอาแท่งเนื้อที่สอดใส่ลึกเข้าไปจนมิดออกมาในครั้งเดียว

“แม็กก็ อ้อ!”

แม็คควีนขยับลงไปอยู่ด้านล่างเตียงเพื่อเปลี่ยนท่า เขาจับขาเอ็ดให้กางอ้าออก เอ็ดซึ่งพาดบันท้ายกับปลายเตียงท่าทางจะตกลงไปข้างล่างหลายหนจนต้องใช้มือซ้ายจับด้านในหัวเขาแล้วดึงเข้าหาตัว ทันใดนั้นเขาก็เห็นแม็คควีนอยู่ตรงหว่างขาที่อ้ากว้างอย่างเปิดเผย ทางนั้นถอดเสื้อเชิ้ตสีเทาที่เปียกชื้นไปด้วยเหงื่อทิ้ง แล้วบีบเจลร้อนโซโลมบนแกนกายหนาอย่างเต็มไม้เต็มมือ

หลังปิดฝาเจลหล่อลื่นจนเกิดเสียงเขาก็ขยับเข้ามาหาเอ็ด แล้วจับส่วนปลายของแกนกายให้ตรงกับตำแหน่งทางเข้า ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางล้วงเข้าไปในช่องทางด้านหลังที่เกร็งตัวเพื่อสัมผัสกับผนังเยื่ออย่างเบาเมื่อนิ้วโป้งสัมผัสกับรอยจีบยื่นตรงปากทาง เจลสีก็ถูกขับออกมา ส่งผลให้ช่องทางนั้นหดแคบลงอีกครั้ง แม็คควีนรู้สึกได้ถึงความปรารถนาอันเร่าร้อนที่โถมเข้ามาเบื้องหน้าสายตา ท้องน้อยตึงจนเจ็บ เขาสอดแกนกายเข้าไปในช่องทางนั้นจนลึกถึงโคนเพราะทนไม่ไหวอีกต่อไป

“ฮึก! อ้อ!”

เอ็ดกัดฟันเพื่อกลั้นเสียงครางที่คอยแต่จะเล็ดลอดออกมา เมื่อเห็นดังนั้นแม็คควีนก็ก้มตัวเลียรอบริมฝีปากที่ปิดสนิทอย่างดื้อดึง ก่อนจะกระซิบด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“ก็บอกว่าไม่มีใครได้ยินไงล่ะครับ ขอผมฟังเสียงคุณหน่อย”

แม็คควีนกอดริมฝีปากล่างของเอ็ดเบาๆ แล้วพูดอีกครั้ง

“เร็วสิครับ”

การรुकล้ำเข้ามาอย่างรุนแรงทำให้เอ็ดเผลอส่งเสียงครางออกมาและคลายริมฝีปากที่กัดเอาไว้แน่น

“อ้า...แฮก...ฮะ! อ้อ...!”

ในระหว่างที่การสอดใส่ดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดพัก เอ็ดยังคงส่งเสียงครางต่ำออกมาภายในลำคอที่ตีบตัน ท่าทีของเขาที่ไม่ยอมแพ้ฝ่ายๆ

ท้าทายให้แม็คควีนยิ่งตึงตัน เขาใช้มือทั้งสองกดต้นขาของเอ็ดอย่างรุนแรง แล้วเริ่มกระแทกตัวเข้ามาโดยดันเอวขึ้นข้างบน น้ำซุ่นๆ หลังทะลักจากปลายแกนกายของเอ็ด เพราะนั่นเป็นทิศทางที่กระตุ้นกระเพาะปัสสาวะและต่อมลูกหมาก

เอ็ดหายใจหอบถี่พลางนวดแกนกายของตนเพราะไปถึงจุดสุขสมแล้ว แม็คควีนมองดูเขาใช้มือรูดแกนกายของตนเองขณะช่องทางด้านหลังถูกสอดใส่อย่างซ้ำๆ แล้วจู่ๆ ก็เพิ่มความเร็วขึ้น

“มะ...แม็กก็! พอ...ฮึก...พะ พอแล้ว!”

เอ็ดอ้อนวอนขอให้ฮึกฝ้ายเล็กรุกล้ำเข้ามา แต่แม็คควีนไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“แฮก แฮก...อ้อ อ้อ! พอ...พะ พอแล้ว!”

แม็คควีนยังคงว่ายนอนอยู่ภายในตัวเอ็ดอย่างไม่หยุดหย่อน คงเพราะแรงกระตุ้นที่สวนเข้ามาอย่างรุนแรง ช่องทางด้านหลังของเอ็ดจึงผลักร่างกายออกไปแรงขึ้น

“อ้า...อ้อ! อืม! ฮึก!”

ความรู้สึกจากภายในที่ดันให้ตัวลอยลื่นขึ้นอย่างรุนแรงทำให้เอ็ดกลั้นไม่ไหวแม้แต่ น้ำลาย มันแตกต่างจากแรงกระตุ้นทั่วไป เหมือนกำลังเปิดเส้นทางใหม่ในร่างกาย เขารู้สึกราวกับตัวเองติดอยู่ในสภาวะที่ถูกบังคับให้ไปถึงจุดสุดยอด ความรู้สึกสดชื่นเพราะอยากปลดปล่อยและขับถ่ายผสมปนเปกันจนลำบากใจ แกนกายขนาดมหึมาที่ขยับเข้าออกอย่างรวดเร็วทำให้ในห้องปั่นป่วนไปหมด อวัยวะภายในร้อนรุ่มจนเอ็ดแทบคลั่งล้มผัส้นั้นเจ็บปวดจนเขาต้องคู่ตัวด้วยความอกลั่นขวัญหาย ในขณะที่เดียวกันก็หอบแฮกเพราะวิญญูณหลุดลอยออกจากร่าง

เขาเคยมีเซ็กซ์กับแม็คควีนมาหลายต่อหลายครั้ง แต่ล้มผัส์เช่นนี้ยังคงมอบความเคอะเขินให้กับเอ็ดไม่เปลี่ยนแปลง สาเหตุที่เขาพยายามไม่แสดงออกก็เพราะกลัวว่าตนจะตกอยู่ในสภาพที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ แม้เขาจะต่อต้าน แต่ทุกครั้งแม็คควีนก็เข้ามาครอบครองอย่างนุ่มนวล ชุดค้อยภาพลักษณ์ที่เขาต้องการซ่อนไว้ออกมา แล้วนำทางเขาไปยังที่อันไกลแสนไกล

“อื้ออออ...มะ แม็คควีน...อ้า...อีก...อื้อ”

เอ็ดมองดูแม็คควีนที่กำลังครอบครองตนด้วยสายตาเจ็บปวด สุดท้ายก็พุดออกไปตรงๆ

“มะ...อีก...อื้อ...ไม่ไหวแล้ว...”

“ไม่ไหวแล้วหรอ”

“อีก...ครับ”

วินาทีที่เอ็ดเอ่ยปาก ของเหลวสีขาวขุ่นก็ไหลออกมาจากแกนกายของเขา

“อ้า...พอแล้ว!”

พอคิดไปว่าตนทำให้ผ้าปูเตียงเปียก เอ็ดก็รู้สึกอับอายเหลือเกิน เขารีบใช้มือซ้ายยันเตียงแล้วหดยัดกายลุกขึ้น ทว่าก็ถูกอีกฝ่ายกอดหน้าอกให้ลงไปนอนแนบติดเตียงเช่นเดิม เมื่อได้ยินเสียงกระแทกพร้อมกับเสียงร้องครางของตัวเองก็ตัวสั่นระริก แม็คควีนเห็นขอบตาของเอ็ดแดงก่ำจึงหยุดเคลื่อนไหวแล้วถอนแกนกายของตัวเองออก

“อื้อ...”

เขาจับแกนกายของเอ็ดที่ยังคงตื่นตัวอยู่ครึ่งหนึ่งขึ้นมา แล้วใช้นิ้วโป้งกดส่วนปลายที่เป็นของเหลว เอวของอีกฝ่ายยกสูงขึ้นทันที เขาใช้มือใหญ่หนุนวดแกนกายของเอ็ดอย่างนุ่มนวลพรางมองดูร่องรอยที่เอ็ดทิ้งไว้ด้วยความเพลิดเพลินใจ

“เอ็ด”

“อย่า...อย่าพุดครับ”

เอ็ดพุดด้วยเสียงแหบพร่า

“รู้หรือว่าผมจะพุดอะไร”

แม็คควีนมองเอ็ดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เป็นสีหน้าที่เขาชอบทำเวลาอยากจะแก้งเอ็ดแต่ไม่อยากให้อีกฝ่ายโกรธ แม็คควีนก้มตัวลงด้วยใบหน้ายิ้มๆ แล้วจุมพิตริมฝีปากเอ็ดเบาๆ เมื่อเอ็ดหลุดหัวเราะออกมาเพราะหยุดยั้งไม่ได้ เจ้าตัวก็ถอนหายใจแล้วใช้มือซ้ายโอบรอบคอของแม็คควีนก่อนจะดึงเข้ามาใกล้

หลังจากการจูบอันดูดดื่มผ่านพ้นไป เอ็ดก็ใช้ขาของตนโอบรอบเอว แม็คควีน เพลงรักของพวกเขาเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ต้นขาของทั้งคู่เหนียวเหนอะไปด้วยเหงื่อและเจลหล่อลื่น มันแนบชิดแล้วผละลอกจากกันเยื่อบางด้านในโผล่ออกมาพร้อมกับที่แกนกายขยับเข้าออกซ้ำๆ แม็คควีนกัดฟันกรอดขณะเข้าไปในร่างกายของเอ็ด เขาเองก็ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้วจึงปลดปล่อยออกมาพร้อมกับรู้สึกถึงความปรารถนารุนแรงที่ทำให้ภายในท้องปั่นป่วน

“แฮก...แฮก...”

เขาทิ้งตัวลงนอนทับบนตัวของเอ็ดแล้วหายใจหอบถี่อยู่หลายครั้ง ตัวรถเข่าเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเพราะวินาทีนั้นมีรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งผ่านไปหรืออย่างไร แต่ต่อมาก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักของเหล่าเด็กสาวดังมาจากข้างถนน ร่างกายของเอ็ดที่อยู่ในอ้อมแขนแม็คควีนแข็งทื่อทันที

“ไหนว่าไม่ได้ยินไงครับ”

“...มันคงจะกันเสียงได้น้อยกว่าที่คิด”

แม็คควีนหัวเราะออกมา เมื่อเห็นดังนั้นเอ็ดจึงซกเข้าที่หน้าอกของเขา

หนึ่งที่

“มันเจ็บจริง ๆ นะครับ”

แม็คควีนคว้ามือคนรักที่ใช้กำลังกับเขาเบา ๆ แล้วประสานมือเข้าด้วยกัน เขายืนแขนกับเตี้ยแล้วก้มตัวลงพรมจูบบนแก้มของเอ็ดจนทั่ว แม้เอ็ดจะหันหน้าหนีคล้ายไม่ชอบใจ กระนั้นก็หลบแม็คควีนที่ตึงตันจะจูบให้ได้ไม่พ้นอยู่ดี เขาใช้มือซ้ายลูบใบหน้าอีกฝ่ายก่อนจะยกศีรษะขึ้นสบตา

กับแม็คควีน

“...คุณไม่ห่วงเวลาที่เหลือในทริปนี้เลยเหรอครับ”

แล้วเอ็ดก็ตอบคำถามที่ตนเป็นคนถามเอง

“ผมชักเป็นห่วงแล้วสิว่าช่วงเวลาที่เหลือในทริปนี้จะลามกแค่ไหน”

แม็คควีนมองเอ็ดที่ทำสีหน้ากังวลอย่างจริงจังแล้วหลุดหัวเราะออกมา

ทันที

“อันที่จริง”

แม้เขาไม่ยากทำให้เอ็ดลำบากใจ แต่ก็ทำได้แค่พูดออกไปตรงๆ เท่านั้น

แม็คควีนพูดขึ้นว่า

“ผมตั้งตารอเสียอีกนะว่ามันจะไปถึงขั้นไหน”

กว่าจะกลับมาที่สวนสำหรับจอตระบ้านเพื่ออาบน้ำแล้วต่อสู้อัปจนเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยเที่ยงคืนไปไกลแล้ว ระหว่างที่แม็คควีนจัดการเรื่องสู้อัป เอ็ดก็ตั้งใจว่าจะเขียนไดอะรี่ด้วยมือข้างเดียวที่เหลือ เขานั่งลงบนโซฟาแล้วกางสมุดโน้ตออกบนโต๊ะ มันเป็นสมุดโน้ตปกหนังที่ซื้อมาแพงเป็นพิเศษ เพื่อบันทึกเรื่องราวการเดินทางในแต่ละวันโดยเฉพาะ

ไม่มีเรื่องไหนที่ทำได้ง่าย ๆ ด้วยมือเดียวเลย ไ้ตั้งแต่การกางสมุดออกเพื่อไม่ให้มันพับลงมาระหว่างที่เขียนไปจนถึงการเปิดบล็อกปากกา การกระทำที่คิดว่าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ กลับต้องใช้ความพยายามอย่างสูง เอ็ดไม่ถนัดการเขียนด้วยมือซ้ายจึงเขียนได้อย่างเชื่องช้า และตัวหนังสือก็ยืดยาวไม่มีความสวยงามราวกับกำลังเขียนบนรถยนต์ที่วิ่งไปบนภูเขา ด้วยเหตุนี้ไดอะรี่ของเอ็ดจึงเป็นเพียงการเขียนบันทึกเรื่องสั้นๆ และเรียบง่ายที่ไม่ต้องใช้การไตร่ตรองอะไรมาก

7 มกราคม

วันนี้พวกเราตื่นสายแล้วก็ออกไปกินข้าวเที่ยงในหมู่บ้าน ทะเลาะกับแม็คควีนเพราะเรื่องจักรยานแล้วก็คืนดีกันหลังจากย้ายไปนั่งคาเฟ่ เป็นเพราะความรักที่พลุ่งพล่านหลังจากทะเลาะและคืนดีกันหรือเปล่าก็ไม่รู้ เราจอตระตรงลานว่างข้างถนนและมีเช็กร้อยอย่างรุนแรงทำเรื่องอย่างว่ากัน

เอ็ดขีดฆ่าคำว่า ‘มีเช็กร้อยอย่างรุนแรง’ แล้วแก้เป็นคำว่า ‘ทำเรื่องอย่างว่ากัน’ แทน จากนั้นก็ยอมทุกอย่างไร้เหตุผล แม้ไม่มีใครแอบอ่าน แต่เขาทำใจเขียนเรื่องเพศลงไปในไดอะรี่ตามความเป็นจริงไม่ได้ แม้จะออกนอกกลุ่มนอกทางเรื่องเพศและเปิดกว้างหลายด้านเพราะแม็คควีน แต่ถึง

อย่างนั้นก็ยังไม้อาจเขียนระบายเรื่องบนเตียงในไดอะรี่ได้อย่างตรงไปตรงมา
อยู่ดี

เอ็ดลองคิดทบทวนกิจวัตรประจำวันทีละอย่างอย่างช้า ๆ แล้ว
ถอนหายใจแผ่วเบา มีแค่เรื่องที่แม็คควีนช่วยเขาอาบน้ำหลังจากกลับมา
ยังสวนจอตربولบ้านเท่านั้น นอกนั้นพวกเขามาหมดเวลาไปกับการจอตربول
ข้างถนนแล้วมีเช็กซ์กันด้วยข้ออ้างว่าที่นั่นไม่มีคนเพราะห้างปิดแล้ว

เอ็ดคิดเอาไว้ว่าจะอ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ ออกกำลังกาย เมื่อ
มีเวลาว่างขณะเดินทางไปตามสถานที่ท่องเที่ยวที่ไม่คุ้นเคย ทว่าแคว้นนี้
ซึ่งเป็นวันที่สอง เขาก็เหนื่อยล้าจนแทบจะเขียนไดอะรี่ไม่ไหวแล้ว

“แบบนี้มันไม่ใช่”

“อะไรครับ”

แม็คควีนไปหยิบพินที่จะใช้คืนนี้จากกระโปรงรถแล้วกลับเข้ามาพอดี
เขาวางมันลงบนพื้นก่อนจะเอ่ยถาม

“อะไรเหรอครับที่ไม่ใช่”

“เช็กซ์ครับ”

“เช็กซ์นั่นเหรอ...ขาดอะไรไปหรือไม่”

เอ็ดส่งเสียงโอดโอย

“ผมบอกแล้วใช่ไหมครับว่าเป็นห่วงว่าทริปนี้จะลามากเกินไปไหน”

แม็คควีนหัวเราะออกมาโดยไม่มีเสียง เขาเปิดเตาไฟ ดันพินในนั้น
ไปไว้ฝั่งหนึ่งแล้วเติมพินใหม่เข้าไป

เอ็ดเอ่ยอย่างเด็ดเดี่ยว

“คงต้องตั้งกฎแล้วครับ”

“กฎ?”

“กฎที่ว่ากฎในชีวิตประจำวันต้องมาก่อนเช็กซ์ใจครับ”

“...ไม่น่าจะมีกฎในชีวิตประจำวันข้อไหนที่สำคัญไปกว่าเช็กซ์นะครับ”

เอ็ดอธิบายเรื่องหนังสือที่เขาจะอ่าน ภาพยนตร์ที่จะดู และแผน
การออกกำลังกายระหว่างท่องเที่ยวให้แม็คควีนซึ่งมีความปรารถนาอย่าง
แรงกล้าว่าจะใช้ชีวิตเร่ร่อนเต็มที่ฟัง แม็คควีนหันไปจ้องเอ็ดนิ่ง

“ผมก็มีเรื่องที่ต้องทำระหว่างท่องเที่ยวไม่น้อยเหมือนกัน แต่อันที่จริงมีเช็ชท์กับคุณสนุกที่สุด”

เอ็ดไม่อาจปฏิเสธคำพูดของเขาได้ เมื่อเปรียบเทียบกับเช็ชท์ของแม็คควีนแล้ว กิจกรรมยามว่างอย่างการดูภาพยนตร์ยอดเยี่ยม อ่านนิยายซึ่งกินใจ หรือการจดจ่อกับการออกกำลังกายหนักๆ ก็กลายเป็นสิ่งที่จืดชืดไปเลย แต่ถึงอย่างนั้น หากใช้ความสนุกนั้นเป็นมาตรฐาน การท่องเที่ยวครั้งนี้จะละเหตขนาดไหนกัน

เอ็ดครุ่นคิดอย่างหนักแล้วเอ่ยสรุป

“ทำแค่รอบเดียวพอครับ”

“ไผ่ดับเร็วมาก เห็นที่ต้องไปซื้อฟืนอัดแท่งใหม่เสียแล้ว”

“ต่อให้ทำก็แค่รอบเดียวเท่านั้น หลังจากหลังแล้วก็ไม่ทำอีก...แฮฮอ ฟังอยู่หรือเปล่าครับเนี่ย”

แม็คควีนพึมพำอยู่คนเดียวแล้ววางท่อนไม้ที่ติดไฟลงบนฟืน เพราะหากจุดไฟใต้ฟืน ไฟจะแรง ทำให้อบอุ่นขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ข้อเสียคือจะเผาไหม้หมดในเวลาอันสั้น ไม่เหมาะจะใช้ให้ความอบอุ่นตอนกลางคืน ดังนั้นจึงต้องให้ไฟเผาไหม้จากด้านบนฟืนลงมาถึงจะอุ่นตลอดคืน

เอ็ดเอ่ยย้ำกับแม็คควีนที่แกล้งทำเป็นรับฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แล้วก็ให้อีกฝ่ายให้สัญญาเสร็จสรรพ

“แค่รอบเดียวเท่านั้นครับ”

“ก็ได้”

“ต้องรักษาสัญญานะครับ”

แม็คควีนเก็บที่คิปลี่ถึงเหล็กแล้วลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว จ้องมองเอ็ดที่ตึงตันจะให้เขาสัญญาให้ได้อยู่เป็นนาน แล้วใบหน้าเรียบเฉยของแม็คควีนก็ค่อยๆ เผยรอยยิ้มซุกซนขึ้นทีละนิด เขาบิบบกั่มของเอ็ดเบาๆ แล้วเข่าไปมา

“ลืมนไปแล้วสินะว่าผมเป็นคนแบบไหน”

แล้วเอ็ดก็ตระหนักได้ว่าสำหรับเรื่องเช็ชท์ ชัยชนะขึ้นอยู่กับคุณภาพมากกว่าปริมาณ และแม็คควีนเป็นคนที่ทำให้เอ็ดได้สัมผัสประสบการณ์

ไม่จบไม่สิ้นผ่านเช็ช้แค่เพียงครั้งเดียว

ระหว่างที่แม็คควีนหิ้วถังใส่ชี้ออกไปข้างนอก เอ็ดก็อยู่ในอารมณ์
เกือเขิน เขาปิดไดอะรี่ลงแล้วพยายามจะเปิดตู้เย็นเพื่อเติมน้ำดับกระหาย
พลันสายตาเหลือบไปเห็นรอยหยदन้ำกระเซ็นบนชั้นวาง ซึ่งไม่ใช่ร่องรอย
ของน้ำที่หยดจากด้านบน แต่เป็นรอยน้ำกระเซ็นบนพื้น พอมองดูก็เห็นว่า
ขามน้ำของเอ็มพาที่อยู่ใต้ชั้นวางพร่องลงไปเยอะ ถ้วยใส่อาหารเม็ดที่ใส่ไว้
จนเต็มก็หมดเกลี้ยง

ประตูห้องนอนแง้มเปิดอยู่เล็กน้อย เอ็ดจึงรีบเดินไปเปิดประตูให้
กว้าง เอ็มพาซึ่งกำลังนอนเหยียดยาวอยู่บนผ้าห่มผงกหัวขึ้นมอง

“อยู่ตรงนั้นหรือ”

มันใช้หางฟาดลงบนเตียงด้วยความตั้งใจที่เจอเอ็ด เอ็ดรู้สึกไม่อยาก
เชื่อ แต่อีกใจหนึ่งก็ประหลาดใจที่มันเลิกแวง เขาขึ้นไปบนเตียงแล้ว
กอดมันอย่างระมัดระวังพร้อมกับจูบไปหน้าเข้ากับเส้นขนอันอ่อนนุ่ม

“อารมณ์ดีขึ้นบ้างหรือยัง หิม รู้สึกลดตภัยขึ้นบ้างแล้วหรือ”

“ครี๊ด” เอ็มพาส่งเสียงครางต่ำๆ แล้วใช้หางปัดไปหน้าของเอ็ด
เสียงร้องของมันเป็นดังคำตอบอันอ่อนโยนว่าจะข้ามผ่านการทอ้งที่ยาว
ที่เหนื่อยยากนี้ไปด้วยกัน เอ็ดชักมั่นใจว่าการเดินทางทอ้งที่ยาวนาน
ในครั้งนี้ของตนจะเป็นไปด้วยดี